

๑

คุณครูชี้เก็กปะเก็กข้างบ้าน

“ผมบอกคุณแล้วนะ ว่าห้ามคน!”

เสียงทุ้มปรัมปล้นครีว พร้อมมือแข็งเกร่งที่ขีดฝึะลงบนหลังมือ บอบบางของหนูจำ ทำเอาหญิงสาวหน้ามู๋ย เผลอลืงตาใส่อีตาคุณครูสอน ทำอาหารซึ่งเธอตั้งใจไว้แล้วว่าพยายามอ่อนน้อมถ่อมตนกับเขา หลีกเลียง การปะทะ เพื่อให้ความมุ่งมั่นฝันใฝ่ของเธอบรรลุผล

คนเพิ่งถูกทำโทษพยายามข่มอารมณ์ขณะวางทัพพิลงในซาม ยืน ตัวตรงเพ่งมองน้ำตมยาที่กำลังเดือด เนื้อปลาช่อนที่ใส่ลงไปเมื่อครู่มองด้วย ตาคนไม่เคยเข้าครัวก็รู้อย่างไม่สุก...ก็มันยังดูใสๆ อยู่เลย หญิงสาวอดไม่ได้ จึงบ่นไปไม่เต็มเสียงนัก

“บอกกันดีๆ ก็ได้ ไม่เห็นต้องตีเลย”

เท่าที่คงไม่รู้หรือว่าเมื่อครู่นี้มีอันหนุ่มนวลของสาวน้อยผู้ไม่ค่อย เคยหยิบจับอะไรอย่างเธอเพิ่งต้องมือชายเป็นครั้งแรก...ไม่นึกเลยว่าจะเป็น แบบนี้ เจ็บชะมัด แทนที่จะเป็นสัมผัสแผ่วชวนวาบหวามแบบในนิยายที่ เธอเคยอ่าน

“ก็คุณนะ กวนอารมณ์ผมอยู่เรื่อย เริ่มตั้งแต่หันตะไคร้แล้วรู้มัย ใครเขาหันสิ้นขนาดนั้น ตามตำราดั้งเดิมนะต้องค่อนข้างยาว จะได้คัดออก บ้างถ้าจำเป็น อีกอย่างหนึ่งเราเอาตะไคร้ไปทุบด้วย ยิ่งโขลกยิ่งก็ออก เลยไม่ต้อง หั่นชิ้นเล็กมากนะ จำไว้ นี่ถ้าวิญญูณยาน้อมของผมมาเห็นคุณหันตะไคร้สิ้น จนแทบเหมือนซอยละเอียดแบบนี้ มีหวังโดนค่อนข้างอดว่าเนื้อคู่คุณนะ อยู่ใกล้”

จึก! ไม่นะ หนูจำตะโกนลั่นในใจ ขอร้องละ จะอยู่ใกล้แค่ไหนก็ขอ อย่าให้ถึงขนาดอยู่รั้วติดกันเชียว เธอไม่อยากให้ประวัติศาสตร์ซ้ำรอย...ต้อง ไม่เป็นอย่างนั้น ไม่มีวันเด็ดขาด

กลิ่นหอมที่ปะปนกันทั้งตะไคร้ ใบมะกรูด และข้าวแก่นั้นอบอวลไปทั่วห้องครัว แต่ก็ไม่ช่วยให้บรรยากาศแห่งความตึงเครียดคลายลงเลย แววดา แข็งกร้าวของเทพ่าฟ้าเลื่อนจากใบหน้าเธอสูงขึ้นไปอีกนิด ปากก็บอก

“แล้วคราวต่อไป ใ้ผมยาวๆ เนี่ย รวบซะด้วย ไม่ใช่รวบรวมธรรมดานะ กล้าเป็นมวยขึ้นไป เก็บผมให้หมด”

ผู้ชายข้างบ้านสั่งด้วยน้ำเสียงจริงจัง สายตาก็มองจ้องมองเรือนผมยาว สลวยลึด้าอมน้ำตาลเงางามของเธอจนหญิงสาวต้องยกมือขึ้นลูบศีรษะ มั่นใจ ว่าขณะนี้ผมสั้นเล็กลงๆ ต้องยุ่งเหยิงอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน เพราะกิจกรรม ในครัวที่ครูหนุ่มระดมสั่งให้เธอทำสารพัด เริ่มตั้งแต่หันและล้างเนื้อปลาช่อน คาวๆ กันทีเดียว ครั้งแรกเลยนะ ที่เธอจำต้องใช้มีดอ้อมฝัดเนื้อปลาสดๆ สั้นๆ ...มันใกล้เคียงกับคำว่าขะเขย่ง แต่เพื่อบรรลุนิยามะ ยังไงหนูจำก็สู้

“อะไรนะ ให้เกล้ามวยมาฝึกทำกับข้าวเนี่ยนะ” เธอแหงอกออกไป อย่างน้อยเขาควรรู้ว่าใ้ที่ยอมมาตลอดเช้านะ เธอจำฝันใจหroken่า ใครๆ ก็ไม่อยากโดนวางอำนาจใส่ตลอดเวลาทั้งนั้น

“ใช่ นั่นเป็นคำสั่งที่คุณต้องปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด ผมไม่ให้ใส่ หมวกคลุมไว้ก็บุญแล้ว เรื่องความสะอาดสำคัญมาก คิดดูว่าถ้าอาหารของ ร้านคุณมีเส้นผมตกลงไป ลูกค้าจะเสียความรู้สึกขนาดไหน ครั้งเดียวเขา

ก็บ้ายบาย ไม่มาเหยียบร้านอีก”

จริงอยู่ ไอ้ที่พูดมาทั้งหมดนั้นเป็นความจริง แต่วิธีการอธิบายมันไม่ใช่เลย ก็เคยได้ยินมาหรือกระ ว่าหลานชายปู่ทองเป็นคนดี แต่ไม่ดีกว่าจะกล้าทำกับเธอด้วย เขาลืมไปรีเผลว่าเธอเป็นหลานยายสั่มจิต ก็เกาของปู่ทอง ไม่ใช่แค่เด็กข้างบ้านที่เคยเล่นด้วยกันสมัยยังเล็ก เธอโตแล้วนะ ยังไงก็น่าจะไม่เกรงใจกันบ้าง นีอะไร เอาแต่ดูๆ ตั้งแต่เริ่มเข้าครัวตอนแปดโมง จนปานนี้จะเที่ยงแล้วยังบ่นเรื่องนั้นเรื่องนี้ไม่เลิก

“ตกลงจะทำตามที่ผมบอกมั๊ย พรุ่งนี้เกล้าผมมาด้วยนะ เก็บให้เรียบร้อย” เขาสำทับ ดวงตาสีนิลจ้องตาเธออย่างคาดคั้นไม่ลดละ

“ค่ะ”

หนูจำจำต้องตอบออกไปเบาๆ...เดี๋ยวก่อนเถอะ นี่วันแรกยังไม่อยากแผลงฤทธิ์ เธอไม่ใช่ผู้หญิงที่จะยอมให้ใครโขกสับกันง่ายๆ หรือกระ ถึงคนโขกจะหน้าตาดีจนน่าหมั่นไส้ก็เถอะ ตูสิ มาสอนทำครัวตั้งแต่ตัวอย่างกับคุณชายหลงยุค เลื้อยคอปโลลีน้ำตาลเข้มควรสวมกับยีนเท่ๆ ไม่ใช่กางเกงสแล็กส์สีครีมแบบนี้ นึกแล้วมันน่าเกล้งทำน้ำตมย้ากระเด็นใส่ซะจริง ได้ข่าวว่าเดี๋ยวต้องใส่ผ้าฟริกเผาด้วย จุดต่างดวงคงชัดดีพิลึก

“เฮลละ น้ำเดือดมาพักใหญ่แล้ว ทีนี้คุณลองสังเกตว่าเนื้อปลาเริ่มเปลี่ยนจากใสๆ เป็นสีขาว นั่นคือสัญญาณว่าสุกแล้ว เห็นมั๊ย” เขาชี้นิ้วไปในหม้อที่มีควันลอยออกมาตลอดเวลา

“คนได้รียัง”

“คุณนี่! เป็นอะไรกับการคนของในหม้อนะ คันไม้คันมืออยากคนเสียจริง บอกแล้วว่าถ้ารีบคนปลาจะคารว กินไม่อร่อย” ดวงตาคมของคนพูดสำรวจเนื้อปลาในหม้อจนมั่นใจว่าสุกทุกชิ้น จึงบอกต่อ “อะ ตอนนี้อร่อยแล้ว คนเบาๆ ละ แค่อพให้เนื้อปลาที่เราหย่อนลงไปกระจายตัว” เขาส่งทัพพีให้เธอ ก่อนบอกด้วยน้ำเสียงที่ถ้าฟังไม่ผิด เหมือนจะนุ่มนวลขึ้น...นิดเดียว “คุณเริ่มได้กลิ่นของต้มยำแล้วใช่มั๊ย ตะไคร้ ใบมะกรูด ข่าแก่

รวมทั้งหอมแดงบุบที่เราใส่ลงไปจะส่งกลิ่นอบอวลเลย จะว่าไปก็น่าภูมิใจนะ แค่อัมย่ำ เม่นู่ง่ายๆ ของไทยเรา ฝรั่งได้กลิ่นไม่มีทางนึกออกกว่าส่วนผสมมีอะไรบ้าง เสน่ห์ของอาหารไทยคือเครื่องปรุงและเครื่องเทศที่หลากหลาย จำเอาไว้ด้วย”

หนูจำฟังไป มือก็คว้าทัพพีมาคนเบาๆ พอให้เนื้อปลาช่อนแยกออกจากกัน กลิ่นต้มยำหอมฉุยพาให้รู้สึกภูมิใจยังงี้ไม่รู้ นี่เป็นการเข้าครัวครั้งแรกในชีวิต เธอทำได้ขนาดนี้ก็ควรรู้สึกดีไม่ใช่หรือ

“แล้วมะนาวใส่ตอนไหน...คะ”

อยู่ด้วยกันในครัวมาเกือบสี่ชั่วโมง โดนดูจนหูชา หนูจำแทบไม่อยากจะพูดอะไรกับอิตานีแล้ว คำสุดท้ายกว่าจะหลุดออกมาได้ บังคับปากแทบแหย่

“ให้คุณลองเดาดีกว่า ตามความคิดคุณ น่าจะใส่มะนาวตอนไหน”

ชายตัวโตยืนกอดอกถามอย่างเป็นต่อ ดวงตาทรงพลังจ้องบนใบหน้าขึ้นหิ้งของสาวน้อย พร้อมอมยิ้มนิดๆ

“นี่เนื้อปลาก็สุกแล้ว น้ำกำลังเดือด ใส่ลงไปเลยก็ได้มั้ง” หนูจำเตา

“จำไว้ว่าการทำอาหารต้องมีหลักการ คำว่า ‘มั้ง’ นะ ตัดทิ้งไปได้ คุณต้องรู้สึก รู้จริง อย่างต้มยำเนี่ย ถ้าคุณบีบมะนาวลงไปในหม้อเดือดๆ สิ่งตามมาคือความขม กลิ่นและรสชาติผิดไป ไม่สดใหม่ เอาเป็นว่าเราต้องทำอะไรต่อไป คุณตามมาดูเอง อ้อ หรือไฟก่อนก็ได้ เต๋ยวน้ำซุ่นหมด”

‘พอจอมละเอียดย’ หันมาสั่ง จุกจิกเสียจริงกับทุกขั้นตอน ถ้าบอกว่าอิตานีเป็นแก๊งแฝงตัวมา หนูจำเชื่อว่าร้อยเปอร์เซ็นต์ หญิงสาวหรีไฟ ก่อนหันไปยังโต๊ะไม้กลางครัว ซึ่งใช้เป็นที่จัดเตรียมอาหารก่อนปรุง ชายหนุ่มร่างสูงส่งไม่เหมาะกับสถานที่กำลังคว่ำมะนาวที่ล้างแล้วมาผ่าซีก เขาไม่ยกฝ่าครึ่งเป็นสองชิ้น แต่กลับผ่าแบบเฉียงไล่ตรงกลาง

“การผ่านมะนาวนี้แล้วแต่คนถนัดนะ สำหรับผม การผ่าครึ่งแล้วบีบพร้อมไล่ทำให้เราต้องคอยระวังเม้ม ผมชอบผ่านแบบไม่ตีดเม้มเลย เวลาใช้ก็สะดวก อันนี้ไม่ใช่วิธีโบราณหรอก บางอย่างเราก็เลือกตามถนัด คุณ

เป็นลูกศิษย์ผม ก็ทำอย่างผมไปก่อนแล้วกัน ลองดูซิ ทำไปพร้อมๆ กัน เราต้องใช้มะนาวเยอะ ต้มยำปลาช่อนรสเปรี้ยวต้องนำ”

หนูจำต้องรับมิดและมะนาวอีกลูกมาวางลงบนเขียงไม้ อันที่จริง เขาสาธิตให้ดูจนจบก็หมดเรื่อง ทำไมต้องให้เธอลงมือทำทุกขั้นตอนมาตั้งแต่เช้า ทำจนมือไม้เมื่อยไปหมด หญิงสาวจดคมมีดลงบนผิวลื่นๆ ของมะนาว การจะเฉือนไม่ให้โดนไส้ที่ติดเม็ดมาด้วยนั้นยากกว่าผ่าครึ่งตั้งเยอะ... หาเรื่องเสียจริง

แล้วก็ได้เรื่อง เมื่อออกแรงลูกมะนาวก็หมุนตัว มิดที่ควรกรีดลงบนผิวมะนาวกลับกรีดผิวเธอเสียเอง

“โอ๊ย!”

หญิงสาวร้องลั่นคร่ำ ยกนิ้วชี้ขึ้นดูก็พบว่ามีเลือดออกซิบๆ เท้าฟ้ารีบคว้ามือเธอไปสำรวจ แวดตาเขาดูตื่นตระหนกไม่น้อย

“มีดบาดจนได้ รีบล้างมือก่อน”

ชายหนุ่มจูงเธอเดินไปยังอ่างล้างจาน เปิดก๊อกให้น้ำไหลผ่านนิ้วชี้ คนเพิ่งโดนคมมีดแสบแผลจนน้ำตาไหล

“เกิดอะไรขึ้นเนี่ย นังหนูจ๋าของยายจืดเป็นอะไรไป”

เสียงยายลัมจืดมาพร้อมร่างผอมอันแสนคล่องแคล่ว ผ้าถุงลายไทย ถูกถลกขึ้นเล็กน้อยเพื่อให้เดินได้ไวเท่าที่ใจต้องการ ไม่กี่วินาทีนางก็มาถึงอ่างล้างจานที่สองหนุ่มสาวยืนอยู่ก่อนแล้ว

“มีดบาดนะครับคุณยาย นิดเดียวเอง ไม่ลึกมาก” เท้าฟ้าหันไปส่งยิ้มเจื่อนๆ ให้หญิงสูงวัยก่อนที่มือแข็งแรงจะคว้ามือหนูจ๋าไปสำรวจใกล้ๆ

“โธ! นังหนูของยาย”

เสียงยายลัมจืดเต็มไปด้วยความห่วงใยสงสาร รวากับหลานสาวเพิ่งโดนรถชนจนลื่นล้ม แต่พอเห็นว่ามือใหญ่ของชายหนุ่มกำลังเกาะกุมมือบอบบางของหลานเท่านั้น นางก็ตั้งใจหันหลังเดินออกจากครัว ตะโกนบอกคนรับใช้ที่ทำท่าจะวิ่งตามเข้ามา

“ไม่มีอะไรต้องตกใจ นั่งเหยียมน แกว่งขึ้นไปเอากล่องยาสีแดงๆ บน บ้านมาให้คุณเท่าฟ้าทำแผลให้หนูจ้ะ เสร็จแล้วก็รีบตามมานวดขาให้ขา ต่อบนเรือน เข้าใจมั๊ย” เจ้าของเรือนดอกกรักสั่งการเสียงเข้ม

“เจ้าคะ คุณนายลัมจี๊ด” หญิงรับใช้วัยกลางคนถลาตามแรง กระซอกแขนของเจ้านาย หายไปครู่เดียวก็กลับเข้ามาพร้อมกล่องปฐมพยาบาล ก่อนวิ่งออกไปจากห้องครัวอีกครั้งอย่างรวดเร็ว

ครูหนุ่มพาลูกศิษย์สาวไปนั่งบนเก้าอี้ไม้เก่าๆ ตรงมุมห้อง ยกมือซ้าย ที่มีบาดแผลขึ้นมาทายาให้ แล้วปิดแผลด้วยพลาสติกอย่างเบามือ กิริยา ทั้งหมดนั้นช่างตรงข้ามกับตอนเขาเป็นครูสอนทำอาหารเสียจริงๆ...รวมทั้ง สายตาอ่อนโยนที่ส่งมาแวบหนึ่งนั้นด้วย

“โชคดีที่แผลไม่ลึกมาก เราไปปรุงรสตั้มยากันต่อเลย” เสียงออกคำสั่ง เข้มๆ กลับมาอีกครั้ง

“อะไรนะ ขอพักแป๊บไม่ได้รีไ้เงิ จันยังเจ็บนิ้วอยู่เลย” หญิงสาว โอดโอย

“อย่าลืมว่าเรายังไม่ได้ปิดแก๊ส ขึ้นตอนยังค้างคา แข็งใจอีกนิด ทำให้ เสร็จไปเลย คุณไม่อยากภูมิใจเธอ ที่ทำตั้มยาเป็นตั้งแต่วันแรกที่เข้าครัว นะ”

น้ำเสียงแบบปะหละเดีกับแวตาวับๆ ที่ส่งมาทำเอาหนูจำใจเต้แแรง ...เธอไม่ได้คิดไปเองแน่ๆ มีแววเอ็นดูแฝงอยู่ในนั้น ชักอยากรู้ว่าอีตานี้ดู อย่างปากและการกระทำที่ผ่านมาราวลีชั่วโง่งนหรือเปล่านั้น

“ขอบคุณที่ทำแผลให้ จันก็อยากทำตั้มยาให้เสร็จเหมือนกัน”

เธอลุกพรวดขึ้นจากเก้าอี้ ไม่อยากนั่งเฉยข้างเขานานๆ เพราะเริ่ม รู้สึกถึงไออุ่นๆ จากกายหนุ่ม ดูน่าอันตรายขอบกล เท้าฟ้าเดินตามมายืน ใกล้ๆ ตรงโต๊ะกลางห้อง

“เอาเป็นว่าผมผ่านมะนาวและบีบให้เลย กลัวคุณแสบแผล แฮ้อ! วันแรกก็ได้เรื่องเสียแล้ว” ปากบ่น แต่มือเขาบีบมะนาวลงชามอย่างแคล่วคล่อง

ก่อนหันมาอธิบาย

“จำไว้ว่าตั๋มยาต้องปรุงสดๆ ที่ละซามเท่านั้น บีบมะนาวลงไปแล้วตามด้วยน้ำปลานิดนึง คุณจะสังเกตเห็นว่าในหม้อบนเตานั้น เราใส่เกลือลงไปแค่พอปะแล่ม เราเน้นปรุงรสให้สมบูรณ์แบบกันในซามนี้ ดังนั้นปริมาณน้ำปลามะนาว พริกชี้หูส่วนจะเป็นตัวกำหนดรสชาติตั๋มยากันซามต่อซามนะ”

“อ้าว! แล้วไม่ใส่น้ำพริกเผาหรอคะ ฉันเห็นตั๋มยาส่วนใหญ่ใส่น้ำพริกเผาด้วยนี่นา”

ลูกศิษย์สาวถามขึ้น นอกจากเพื่อแสดงว่าเธอสนใจและมีภูมิความรู้อยู่บ้างแล้ว ยังถามเพราะรู้สึกผิดหวังอย่างแรงที่น้ำตั๋มยาไม่ดูซิ่นๆ เป็นสีแดงอมส้มอย่างที่คิด โห้ย! อตแกล้งทำกระเด็นใส่กางเกงสแล็กส์สีอ่อนนั่นเลย

“ตั๋มยาปลาช่อนสูตรดั้งเดิมไม่ใส่น้ำพริกเผาอะ จำไว้ ถ้าเป็นตั๋มยากุ้งนะถึงจะใส่ คุณก็ตักน้ำพริกเผาลงไปผสมกับมะนาว น้ำปลาและพริกชี้หูในซาม ปรุงรสที่ละซามเหมือนเดิม ห้ามใส่ลงไปผสมในหม้อเด็ดขาดเข้าใจมั้ย” เขาย้ำราวกับเป็นเรื่องสำคัญระดับชาติ

“เข้าใจอะ” เธอบอก รู้สึกเกี่ยวกับการปรุงโน่นนี่อันแสนคล่องแคล่วของชายหนุ่มตัวโตๆ ไม่น้อย เผลอแป็บเดียวครูหนุ่มก็พาซามเครื่องปรุงที่ผสมไว้ไปยืนหน้าเตา หญิงสาวเดินตามไปดูอย่างสนใจ เพิ่งรู้จริงๆ นะเนี่ยว่าตั๋มยาต้องปรุงสดๆ ที่ละซาม อาหารไทยที่ใครคิดว่าง่าย กลับมีเทคนิคแพรวพราวแอบซ่อนอยู่อย่างไม่น่าเชื่อ

เท่าที่ตักน้ำตั๋มยาร้อนๆ จากหม้อใส่ลงในซามแล้วคนให้เข้ากับเครื่องปรุงรสเข้มข้นในนั้น

“ผมสอนละเอียดนะ บอกเลยว่าไม่เคยทำแบบนี้กับใคร ที่นี้ลองสังเกตสิ ตอนตักขึ้นมา ผมเริ่มจากน้ำก่อน แบบนี้ อย่าเพิ่งตักเนื้อปลากับเห็ดฟางขึ้นมาะ มันจะละหมด ผสมเฉพาะน้ำให้ได้รับรสชาติ เหลือที่อยู่ในซามไว้ให้น้ำปลากับเห็ดด้วย”

ละเอียดยไปมัย...หนูจำก่อนขอตในใจ ก็เพราะนิสัยจู้จุกจิกแบบนี้
ละสิ อายุเตะเลขสามแล้วถึงยังไม่ได้แต่งงาน ทั้งที่หน้าตาดี... ยอมรับว่าดาราคิดซ่ายก็แล้วกัน จะว่าไปผู้หญิงเรานี้ก็ฉลาดนะเนี่ย ต่อให้หน้าตาดีแค่ไหน ถ้านิสัยไม่ใช่ เราก็มองข้าม ปล่อยให้เขาขึ้นคานไป

“หนูจำ! ได้ยินที่ผมพูดมัย ไปเอาใบสะระแหนที่เด็ดเตรียมไว้บนโต๊ะมาให้ผมหน่อย”

เสียงสั่งปนตะคอกนิดๆ ทำเอาหนูจำก้าวยาวๆ พรวดเดียวไปถึงโต๊ะกลางห้อง ก่อนกลับมาพร้อมถ้วยใบสะระแหนซึ่งเธอเพิ่งรู้ว่ามันคือสิ่งเดียวกับใบมินต์

“นี่ละ” เธอรีบยื่นถ้วยให้เขา มือไม้สั่น คิดแล้วอดเจ็บใจไม่ได้ที่ต้องมาเป็นเบี้ยล่างคนอื่นขนาดนี้ เกิดมาไม่เคยยอมใคร ขึ้นชื่อว่าคุณหนูจำแห่งเรือนดอกกรัก มีแต่คนคอยเอาใจมาตั้งแต่เกิด เธอเป็นขวัญใจของทุกคนในบ้านเรือนไทยหลังงามริมแม่น้ำเจ้าพระยา เป็นหลานรักยายสืมจิต ที่สำคัญ...เป็นลูกที่ดีของพ่อถนอมกับแม่ตุ๊กตา

แค่คิดถึงพ่อกับแม่ที่เพิ่งล่องลับไปได้เดือนกว่า น้ำอุ่นๆ ก็คลอหน่วยตาทันทีอย่างห้ามไม่อยู่ ก็เพราะความรักแม่นี้แหละที่ทำให้เธอต้องยอมให้อีตาคณข้างบ้านโขกสับ แค่เริ่มเรียนวันแรกก็โดนจนน่วมแล้ววันต่อไปชะตากรรมของเธอก็เป็นเช่นไร นึกไม่ออกจริงๆ หญิงสาวพยายามท่องไว้ตลอดเวลาที่อยู่ในครัวว่า...ร้านตำรับไทยของแม่ตุ๊กตาต้องคงอยู่ เธอจะสานต่อให้ได้ จะพยายามตะเกียกตะกายไปให้ถึงฝั่งฝัน อย่างน้อยก็เพื่อพิสูจน์ให้ทุกคนเห็น ว่าสิ่งที่เธอลั่นวาจาต่อหน้าร่างไว้วิญญูณของแม่ในวันนั้น เธอทำได้จริง

“เราจะโรยใบสะระแหนลงไปเป็นขั้นตอนสุดท้ายนะ” เสียงทุ้มตึงเธอกลับมาที่ขามต้มยำ หนูจำมองฝ่าม่านน้ำตาเห็นมือใหญ่หีบใบหยักๆ สีเขียวสดโรยลงไปในขาม

“แล้วมันจะสุกหรือคะ” เธอถามด้วยน้ำเสียงอู้อี้ พยายามกล้ำกลืน

น้ำตาที่คลอเมื่อสักครู่นี้ แล้วเท่าฟ้าก็ไม่สังเกตเสียด้วย เขาคงละเอียดแต่กับเรื่องอาหาร ส่วนเรื่องความรู้สึกของคนนี้ ไม่เข้าทำที่สุด ไม่สนใจเธอเลยด้วยซ้ำ เห็นได้จากการที่เขาส่งเสียงค่อนข้างอด

“นี่คุณไม่เคยรู้มาก่อนหรือว่าใบสะระแหน่นะ เขากินดิบได้ ไม่จำเป็นต้องสุก การกินสดๆ จะให้กลิ่นและรสชาติที่ยืดเยื้อม เข้ากันกับน้ำต้มยำร้อนๆ ได้ดี อีกอย่างมันก็สวยด้วย มีใบเขียวๆ โรยหน้าแบบนี้ คุณดูสิ ภูมิใจในผลงานตัวเองมั๊ย” เขายื่นชามที่มีควั่นหูพร้อมกลิ่นยวน้ำลายมาตรงหน้าเธอ

หนูจำต้องเงยหน้าขึ้นสบตาชายหนุ่มเมื่อรู้สึกถึงทางเสียงปนเอ็นดูแบบไม่น่าเชื่อ เห็นสายตาเขามีแววอบอุ่นส่งมาแวบหนึ่ง แต่มันก็จางลงอย่างรวดเร็ว เปลี่ยนเป็นดูๆ เหมือนเคย เธอจึงรีบหลบตา ก้มลงพิจารณาผลงานของตัวเองตรงหน้า ปฏิเสธไม่ได้เลยว่าเธอรู้สึกภูมิใจ

“ฉันดีใจที่ได้ค่ะ” แม่ก็คงดีใจด้วย...ประโยคสุดท้ายเธอแค่รำพึงในใจ ไม่อยากให้เท่าฟ้ารู้สึกว่าเขา กำลังทำดราม่าให้เขาสงสาร

“ในฐานะครูสอนทำอาหารของคุณ ผมขอชมเชยการเรียนวันแรก ก็ถือว่าเป็นลูกศิษย์ที่ใช้ได้นะ คุณมีความพยายามดี แม้ไม่มีพื้นฐานเลยหลายๆ อย่างต้องปรับปรุงต้องสอนกันอีกเยอะ แถมยังซุ่มซ่ามอีกต่างหาก ก็หวังว่าคุณจะพัฒนาตัวเองและมีความอดทนพอ”

งไปหมดแล้ว นี่ตกลงเขาชมหรือติเธอกันแน่ หญิงสาวอดใจไม่ไหวส่งก้อนไปให้เขาวงหนึ่ง ก่อนออกตัว

“ยายลั้มจืดคงบอกคุณแล้ว ว่าฉัน...เอ่อ...ไม่เคยเข้าครัว”

“นอกจากไม่เคยเข้าครัว คุณยังไม่รู้จักสังเกตอาหารที่กินเข้าไป ทั้งที่แม่คุณเป็นนักทำอาหารไทยมือฉกาจ ผมละไม่อยากเชื่อเลยจริงๆ” เขาพูดขณะถอดผ้ากันเปื้อนหลายทางสีฟ้าสลับขาวที่ยายลั้มจืดอุตส่าห์เย็บให้เอง แต่คงกะขนาดผิดจึงทั้งเล็กและสั้น ไม่เหมาะกับหนุ่มร่างสูงใหญ่เกินมาตรฐานชายไทยคนนี้เลย แต่เท่าฟ้าก็ยังถนอมน้ำใจ ชมต่อหน้ายายว่าตัดเย็บได้

สวยดี

หญิงสาวจึงถอดผ้ากันเปื้อนลายดอกกระดังงาของเธอออกบ้าง นี่ยาส้มจี๊ดรู้หรือเปล่าว่าความหมายของดอกไม้ที่ไม่เข้ากับหลานสาวแสนใสไว้ประสบการณ์เรื่องผู้ชายอย่างแรง...แต่เธอก็ถนอมน้ำใจด้วยการชมออกไปเหมือนกัน

“ขอบคุณมากนะคะคุณเท่าฟ้า”

หนูจ่ายกมือไหว้ครูหนุ่มอย่างนอบน้อม นาที่นี้ต้องฟังเขา จึงสะกดใจให้ยอมนๆ ไปก่อน ทั้งที่ในใจขัดขึ้นตั้งแต่รู้ว่าเท่าฟ้าจะมาสอนทำอาหารให้แล้ว คนบ้านโน้นทำเรื่องไว้กับคนในเรือนดอกรักมาหลายรุ่น เธอไม่มีวันยอมให้ประวัติศาสตร์ซ้ำรอยหรอก แต่ก็ไม่ใช่ใจจริงๆ ว่าทำไมยายส้มจี๊ดยอมให้เขามาสอนตั้งแต่สัปดาห์ละห้าวัน เว้นแค่เสาร์อาทิตย์เท่านั้น เดวว่าเป็นเพราะยายของเธอรักร้านอาหาร ‘ตำรับไทย’ ไม่แพ้แม่ตุ๊กตา ท่านคงไม่อยากให้ร้านที่มีชื่อเสียงมานานต้องปิดตัวลงเพียงเพราะอุบัติเหตุครั้งนั้นซึ่งพรากทั้งพ่อและแม่ของหนูจำไป

“ไม่ต้องไหว้ผมก็ได้ เราสอนแบบเป็นกันเองเถอะนะ ยังไงเราก็เพื่อนบ้านรื้อติดกัน ถึงจะไม่ค่อยถูกกันนักก็เถอะ”

เขาพูดออกมาตรงๆ ก่อนระบายยิ้มเป็นครั้งแรกในวันนี้ แล้วบอก

“ผมนะ เห็นคุณวิ่งไปวิ่งมาตั้งแต่ยังเล็ก ไม่นึกเหมือนกันนะ ว่าคุณจะกลายเป็นเภสัชกรสาวไปแล้ว ยังไงก็ยินดีด้วย” ชายหนุ่มเผยยิ้มกว้างขึ้นอีก จนเห็นฟันขาวสะอาด ฟันเรียงสวยนั้นดูขาวมากกว่าปกติ คงเพราะมันติดกับสีผิวที่ออกจะเข้มของเขา

“จบมา ทำงานแค่สี่เดือนก็ต้องลาออกแล้ว แทบไม่ได้ใช้สิ่งที่เรียนมาเลย แต่ช่างเถอะ ฉันเองที่ตัดสินใจแบบนี้” หนูจ่าบอกเบาๆ ยอมรับว่าการเสียชีวิตของพ่อกับแม่สะเทือนขวัญเธอ ไม่มีวันจางหายไปง่ายๆ เหตุการณ์นั้นทำให้เกิดความเปลี่ยนแปลงมาสู่ชีวิตเธอมากอย่างไม่น่าเชื่อจากเภสัชกรสาวเลือดดีใหม่ของโรงพยาบาลซึ่งพร้อมนำความทันสมัยสู่ระบบ

การจ่ายยา กลับต้องลาออกมาเพื่อสานต่อกิจการของแม่ ปล่อยให้โครงการต่างๆ เป็นหน้าที่ของเพื่อนร่วมงานไป

“ทำไม่ได้ใช้ คุณเอาความละเอียดในการปรุงยามาใช้ปรุงอาหารได้นะ ผมเชื่อว่าคุณทำได้”

เท่าฟ้าส่งยิ้มมาอีกแล้ว เขาคงไม่รู้ตัวว่ารอยยิ้มกว้างบนใบหน้าคมลันนั้น ละลายหัวใจสาวๆ ได้แทบทันที และเธอไม่ยากโดนละลาย ไม่มีทางเด็ดขาด เพราะเธอได้ว่าจุดจบจะเป็นเช่นไร

“อะแฮ่ม! สอนเสร็จก็กลับไปได้แล้วนะ เท่าฟ้า” เสียงยายสัมจิตต์ขัดจังหวะขึ้น หญิงสูงวัยในชุดผ้าถุงลายไทย เลื้อยคอกระเช้าเดินมาหยุดข้อมือหลานสาวออกไปจากครัว

“ครับ คุณยาย ผมกำลังจะขึ้นไปลาพอดี วันนี้หนูจำทำตั๋มยาเป็นแล้วนะครับ” เขาอวดรากับนั่นเป็นผลงานชิ้นโบแดงของตน

“ต๊าย! เก่งจริงหลานชั้น นี่ต้องชิมกันหน่อยแล้ว ไหนละตั๋มยาที่ว่านั้น” ผู้เป็นยายถามขึ้นมาลอยๆ เสร็จก็หันไปสั่งหญิงรับใช้คู่ใจ “นั่งเหยี่ยม แยกไปยกกับข้าวขึ้นบนเรือน ตั้งสำรับได้เลย ข้าวสวยก็หุงเตรียมไว้แล้วนี้ ไม่ต้องทำกับข้าวเพิ่มหรอก กินมันอย่างเดียวนี้แหละ สองคนยายหลานคงพอมี”

“เอ่อ...ยายจ๊ะ” หญิงสาวสะกิดสีข้างผู้เป็นยาย คงดูเสียมารยาทถ้าไม่เชิญแขกกินข้าวด้วย โดยเฉพาะแขกคนนั้นเป็นคนสอนเธอทำตั๋มยาทุกขั้นตอนจนสำเร็จ หนูจำกระซิบข้างหูยาย “จะไม่ชวนแขกกินด้วยกันเธอจ๊ะ”

“พอดีหุงข้าวไว้น้อย เลยไม่ชวนกินด้วยนะ เท่าฟ้า กลับไปกินข้าวบ้านก็แล้วกัน ตามข้อตกลงไม่ได้บอกไว้ว่าต้องเลี้ยงข้าวกลางวันทุกมื้อนี่นา จะสอนให้ฟรีๆ ในฐานะเพื่อนบ้านไม่ใช่เธอ”

“ครับคุณยาย ผมเองก็ต้องกลับไปกินข้าวกับปู่ทองเหมือนกัน กลัวท่านเหงา”

แค่ได้ยินคำว่า ‘ปู่ทอง’ ใบหน้าของยายสัมจิตต์ก็แดงระเรื่อขึ้นมา

ชวนเธอควรวากับเกลอเก่า

“ฉันก็ชอบ ตอนเด็กๆ มานั่งเล่นแถวนี้บ่อย แต่ยายคอยห้าม อ้างว่าต้นมะขามเนี่ย มีวิญญาณบรรพบุรุษอาศัยอยู่ จะมาทำเป็นเล่นๆ ไม่ได้ ฉันเลยขยาดนิดหน่อย แต่ก็แอบมาบ่อยเหมือนกันแหละ”

“ส่วนผมนะ โดนปู่ทองห้ามเลย ไม่ให้มาวุ่นวายแถวนี้ อีกอย่าง ส่วนใหญ่ผมก็จากบ้านไปเรียนที่กรุงเทพฯ แล้วยังต่อด้วยปริญญาโทอีก ยาวเลยที่ไม่ค่อยได้กลับบ้าน และนี่ก็ว่าจะได้กลับมาอยู่ที่ที่ถาวรด้วยซ้ำ”

เขาหยุดพูดเพียงเท่านั้น รวากับไม่ยากให้เธอรับรู้เรื่องส่วนตัวมากเกินไป ซึ่งก็ดี หนูจำไม่ได้อยากรู้สึกหน่อย เธอเร่งฝีเท้ามาจนถึงโคนต้นมะขาม

“ฉันส่งแค่นี้ละ” เธอรีบบอก พอมายืนเผชิญหน้ากันใกล้ๆ หญิงสาว กลับทำอะไรไม่ถูก มือไม่มันกะกะไปหมด

“ชอบใจ แล้วพรุ่งนี้อย่าลืมว่าเราจะต้องพบกับบทเรียนที่เข้มข้นขึ้น เตรียมตัวเตรียมใจให้ดี ที่สำคัญ อย่าปล่อยผมสยายยาวแบบนี้ให้ผมเห็นอีก จำไว้” สิ่งเสร็จเท่าฟ้าก็หันหลังกลับไป เขาก้าวซ้ำๆ มุ่งตรงสู่เรือนไทย หลังใหญ่ริมน้ำซึ่งตั้งอยู่ไม่ไกลจากเรือนดอกกรัก เรือนสองหลังเคียงคู่กัน มาแบบนี้นานหลายชั่วอายุคนตามที่ยายส้มจี๊ดบอก

หนูจำเดินจากมา เมื่อผ่านโคนต้นมะขามเธอก็รู้สึกเย็นยะเยือก แปลกๆ หญิงสาวแหงนมองใบเขียวช่อ่มและกิ่งก้านแข็งแรงสมบูรณ์ที่แผ่กิ่งอาณาบริเวณกว้าง กระจ่างก็รู้สึกใจหวิวๆ สายลมเย็นพัดพาความผ่าน ความกลัวเล็กๆ เล่นขึ้นมาจนต้องรีบเดินมุ่งกลับสู่ตัวเรือนอย่างรวดเร็ว

๒

ความเจ็บที่ฝังจำ

เท่าฟ้าหันกลับไปมองร่างบอบบางของหญิงสาวที่เขาเพิ่งเดินจากมา เห็นแม่จอมยุ่งก้าวพรดๆ ออกไปจากโคนต้นมะขาม ซึ่งเป็นที่รู้จักกันว่า มีวิญญาณบรรพบุรุษของทั้งสองบ้านอยู่ที่นี่ จะจริงไม่จริงไม่รู้ แต่เขาก็ถูกขู่มาทลอดตั้งแต่เด็ก ว่าไม่ให้ไปรบกวนายเด็ดขาด

ชายหนุ่มยิ้มน้อยๆ เมื่อหวนนึกถึงบรรยากาศการเรียนการสอน ทำอาหารวันแรก...ยอมรับว่าประทับใจเหมือนกัน เขาคิดถูกแล้วว่าไม่ปฏิเสธ การช่วยเหลือสาวน้อยผู้น่าสงสารคนนั้น

“อ้าว! กลับมาแล้วเจอเจ้าเท่าหลานปู่ เป็นไง สาหส์มัยละ ได้ข่าวว่า นังหนูบ้านโน้นทั้งดื้อทั้งซน แถมไม่เคยเข้าครัวอีกต่างหาก” ปู่ทองร้องทักเสียงดังเมื่อเท่าฟ้าขึ้นเรือนมาถึงโถงกลางบ้าน ชายหนุ่มยิ้มเป็นการตอบรับ ผู้สูงวัยนั่งขัดสมาธิอยู่ใกล้ๆ สำหรับข้าวที่ตังบนพื้นไม้ขัดเงา รับประทานได้ทันที ให้คนช่วยเพิ่มอีกจานแล้วกวักมือเรียกเขาเข้าไปหา

“มากินข้าวด้วยกันสิ เกือบกินไปก่อนแล้วมัยละ ปู่เห็นว่าทางโน้น จะมีน้ำใจเลี้ยงข้าวกลางวันแก่ นีกลับปลุกไล่ให้มากินบ้านชะงั้น” คนบ่น

ใช้ผ้าขาวม้าที่พาดบาเซ็ดเห้งบนหน้าผาก

“ก็ไม่เชิงหรือครับปู้ ผมอยากกลับมากินข้าวกับปู้อยู่แล้ว”

ชายหนุ่มนั่งลงตรงข้ามผู้เป็นปู้ กวาดสายตาผ่านกับข้าวบนสำรับ ก็เห็นแกงส้มดอกแคของโปรดที่ทำเอาเขาน้ำลายสอ ยังไม่รวมปลาช่อนแดดเดียวทอดร่อนๆ และดอกโสนผัดไข่กลิ่นหอมฉุยนั้นอีก

“ยังไม่ตอบปู้เลย ว่าพอจะไหวมั๊ย หนูจำดี้อีปเล่า” ปู้ทองจ้องหน้าเขาราวกับตำรวจสอบสวนผู้ต้องหา

“ก็พอตัวครับ เธอดีเยี่ยม แต่ดูก็รู้ว่าจำต้องยอมผมทุกอย่าง เพราะอยากทำร้านอาหารต่อจากแม่ให้ได้”

“เป็นเพราะสงสารหรือ ก็ได้อยอมให้แกไปสอน ทั้งที่ทางนี้ก็เร่งก่อสร้างรีสอร์ท ก็อย่างว่าแหละนะ คนบ้านใกล้เรือนเคียง ไม่อยากใจไม่ไ้ระกำ แต่ยังไม่ถึงกียาลืมที่ปู้บอกนะ ต่อให้หนังหนูนั่นน่ารักขนาดไหน แกห้ามไปชอบเข้าทีเดียว แกรู้มั๊ยว่าจะเกิดอะไรขึ้น”

“ครับปู้ ไม่ต้องห่วงเรื่องนั้นหรือ ปู้ก็รู้ว่าผมยังเซ็ดกับเรื่องรักๆ ใครๆ ไม่หาย”

เขาคงขยาดจริงๆ อานุภาพแห่งรักรุนแรงเกินคาด แค่พุดขึ้นมา ไบหน้าคมสวยของดวงยิหาก็ลอยเด่นอยู่ในสมอง และยังคงเป็นภาพเธอสวมชุดเจ้าสาวกรุยกราย ควงแขนเจ้าบ่าวที่แก่คราวพ่อ ช่างติดตาเหลือเกิน สลัดอย่างไรก็ไม่หลุด

“ขอให้มันจริงเหอะวะ นี่ได้ข่าวว่านางคนที่หักอกแกก็เพิ่งเลิกกะผัวแก ไม่ใช่เธอ พวกเด็กรับใช้มันอ่านหนังสือพิมพ์เจอ มาเล่าให้ปู้ฟังว่ามันทำชะผัวเศรษฐกิจหน้าแตกไปเลย เล่นให้สัมภาษณ์ว่านอกจากทัศนคติไม่ตรงกันแล้ว เรื่องใหญ่คือผัวให้ความสุขกับหล่อนไม่ได้ ฮะๆๆ ผัวคราวพ่อเตะปู้ไม่ดังแต่วันเดียว สู้ปู้ไม่ได้ ตอนนั้นก็ยังปิ้งปิ้งอยู่”

ปู้ทองผู้คุยก่่ง มีอารมณ์ขันเป็นเลิศจิตหัวเราะลั่นเร็นเมื่อได้ทับถมเศรษฐกิจที่เคยแย่งแฟนหลาน ชายต่างวัยสองคนเริ่มมีอาหารพร้อมหาเรื่อง

มาคุยสารพัด ก่อนที่เสียงโทรศัพท์มือถือของเท่าฟ้าจะดังขึ้น ชายหนุ่มคว้า
มาดู เมื่อพบว่า เป็นชื่อที่เขาไม่ได้เห็นมานานก็กดตัดสาย

“อ้าว! ทำไมไม่รับล่ะ” ผู้สูงวัยถาม คิ้วขมวดเข้าหากัน

“ดวงยิหวาโทร. มาครับปู่ แต่ผมไม่อยากคุยด้วย ไม่อยากสานต่อ
ทุกอย่างมันจบไปนานแล้ว”

“นานซะที่ไหน นังแมวยั่วสวาทนั่นเพิ่งแต่งงานไปได้แคปีกว่า
หม้อข้าวยังไม่ทันดำเลย อย่าบอกนะว่าเลิกกับผัวปู่จะหันกลับมาหาแก
ป้าล่ะ” ปู่ทองดักคอ

“ไม่มีวันหรอกครับปู่ ผมไม่ยอมให้เป็นแบบนั้นแน่ เจ็บแล้วต้องจำ”

เท่าฟ้ายืนยัน ยังไม่ลืมเหตุการณ์ในคืนนั้น หลังร่วมรักกับดวงยิหวา
บนเตียง เสียงกระเส้าของเธอกระซอกหัวใจเขาจนแทบหลุดจากหัว...

‘หวามีเรื่องสำคัญจะบอกกับเท่าฟ้าจะ อยากพูดมานานแล้ว แต่ไม่กล้า
สักที’

‘มีอะไรเธอ อย่าบอกนะว่าพร้อมแต่งงานกับผมแล้ว คบกันแบบ
ต้องระวังสื่ออย่างนี้ไม่ไหวเหมือนกัน เมื่อไหร่คนจะเลิกคิดว่าดาราสาว
ควรใสดสด’

เขาบ่นไปอย่างนั้นเอง อันที่จริงต้องยอมรับว่า การมีความสัมพันธ์
กันแบบลึกลับช่วยกระตุ้นความรู้สึกให้ตื่นเต้น เขาตื่นตัวทุกคราวเมื่อได้
อยู่ใกล้เธอ โหยหาในสิ่งที่ต้องหลบๆ ซ่อนๆ

‘คือ...จริงๆ แล้วหวาอยากบอกเท่ามานานแล้วว่าตอนนี้...หวาคบ
คนอื่นอยู่ด้วย’ คนพูดก้มหน้านิ่ง ไม่ยอมสบตาเขา

‘อะไรกัน! อย่าบอกนะว่าชวากับพวกดารานางงามที่คุณเคยยืนยันว่า
ชวลีอัมน์เป็นเรื่องจริง’ เขาผุดนั่ง อารมณ์โกรธและตื่นตกใจปะทุขึ้น
พร้อมกัน บอกไม่ได้เลยว่าอย่างไรรุนแรงกว่า

‘ชวพวกนั้นเป็นชวลีอัมน์ แต่เรื่องจริงคือหาไปตกหลุมรักผู้ชายอีกคน
หวารักเขามากนะ มันเป็นความรักแบบแปลกใหม่ หวาเพิ่งรู้ว่าหวาชอบคน

สูงอายุ หวารู้สึกอบอุ่น ปลอดภัย' เธอขยับมานั่งเผชิญหน้ากัน ทุกคำพูดชัดเจน
แจ่มแจ้ง

'อบอุ่น ปลอดภัย' เท่าฟ้าทวนคำ เทบอ้าปากค้างกับสิ่งที่ได้ยิน
ความเจ็บปวดแล่นปราดเข้าสู่หัวใจ ยังไม่เคยลืมว่าช่วงที่คบหากันดวงยิหวา
บอกเขานับสิบๆ ครั้งว่าอยู่ใกล้เขาแล้วเธอรู้สึก 'อบอุ่น' เหลือเกิน

'ใช่แล้ว ที่สำคัญคุณหนูให้ความสุขหาได้ทุกรูปแบบ เขาสัญญาแล้วว่า
หลังแต่งงานจะพาหาเที่ยวรอบโลก เท่าที่รู้นั่นคือความฝันของเธอ'

ชายหนุ่มถึงกับพูดอะไรไม่ออก ได้แต่ถลาลงจากเตียง สวมเสื้อผ้า
แล้วไปนั่งอยู่ตรงโซฟาริมหน้าต่าง พยายามสงบอารมณ์ ถามตัวเองว่านี่คือ
ความฝันใช่ไหม อยากให้เป็นแค่ความฝันเหลือเกิน เขาถูกสลัดรักจาก
หญิงสาวซึ่งเพิ่งอยู่บนที่นอนนุ่มด้วยกันทั้งคืน ที่สำคัญ เธอเคยบอกว่ารักเขา
รักเท่าฟ้าเหมือนชื่อของเขานั้นแหละ

'แล้วไง หวากำลังจะบอกเลิกกับผมใช่ไหม' เขาฝันเอยถามด้วยน้ำเสียง
เลื่อนลอย ถามทั้งที่รู้คำตอบ ความรู้สึกในตอนนั้นเหมือนโดนหมัดเข้าที่
ใบหน้าจนมีเงาไปหมด ร่างเปลือยเปล่าของหญิงสาวมายืนอยู่ต่อหน้าเขา
เธอบอกอย่างเลือดเย็น

'คงต้องเป็นแบบนี้แหละเท่า คือว่า...หวจะแต่งงานกับคุณหนู
ในอีกหนึ่งเดือนข้างหน้า หวขอโทษนะ ยอมรับละว่าเท่าให้ความสุขหาได้
สุขมากๆ ด้วย แต่ความรักกินไม่ได้ หวเพิ่งแน่ใจเมื่อเขาปรนเปรอหา
ด้วยทุกสิ่งที่หาอยากได้ หวมีความสุขมาก และจะสุขที่สุดถ้าได้เที่ยว
รอบโลก หวมาจากดิน ลำพังตัวเองไม่มีทางไปถึงจุดนั้นได้'

ใบหน้าของดวงยิหาขณะอธิบาย ไม่ได้มีความรู้สึกผิดแม้แต่น้อย
นัยน์ตาเธอเต็มไปด้วยความหวังและความฝัน

'คุณกลับไปซะ'

เท่าฟ้าตะโกนไล่เสียงดังลั่น ไม่ปล่อยให้เธอพรั่งพรูสร้างความเจ็บปวด
อีกต่อไป เขาไม่อยากฟังถ้อยคำบาปใจใดๆ อีกแล้ว พอเสียที! ชายหนุ่มกำมือ

แน่น ขบครามจนกล้ำเนื้อข้างแก้มเป็นสันนูน พยายามสะกดกลืนทั้งที่ในใจเดือดพล่าน เขาถูกย่ำยจิตใจ คักดีศรีสัชนิติกี่ไม่เหลือ แต่คนอย่างเท่าฟ้าไม่มีวันประทุษร้ายผู้หญิง โดยเฉพาะหญิงสาวที่เคยรัก การไล่เธอไปให้พ้นหน้าเป็นหนทางที่ดีที่สุด

‘หาขอโทษนะเท่า หาตัดสินใจแล้ว’

หญิงสาวเอ๋ยทิ้งท้ายก่อนจะคว้าชุดเดรสสีส้มม่วงเนื้อผ้าบางเบาบนพื้นขึ้นมาสวม ไม่มีน้ำตาบนใบหน้าแม้เพียงหยด ในขณะที่เท่าฟ้ารู้สึกถึงน้ำอุ่นๆ ปะทุมายังเป้าตา ความปวดร้าวเกิดขึ้นอย่างรวดเร็วเกินรับไหว ดวงยิหวาเขียวเซกยิ่งเหมือนไม่รู้สึกละเลย...นี่หัวใจของเธอทำด้วยอะไร

‘ออกไปจากชีวิตผม แล้วอย่ากลับมาอีก’ เขาตะโกนสุดเสียง

ดาราสาวชอบข้าวของออกไปจากห้องพักซึ่งเคยเป็นรังรักลับๆ ของเขากับเธอ และไม่เคยติดต่อมาอีกเลย...จนวันนี้

เท่าฟ้าพยายามดึงตัวเองกลับมายังอาหารมื้อกลางวันกับปูทองในบ้านเรือนไทยอันแสนสงบ เขาตั้งใจ ตัดภาพความทรงจำเก่าๆ ออกไป บอกตัวเองว่าติดลูกแล้วที่กลับมาอยู่กับปู สานฝันของท่านซึ่งอยากทำริสอร์ทกึ่งโฮมสเตย์มานาน เขาต้องทำให้สำเร็จ และจะไม่หันกลับไปสู่ความวุ่นวายในกรุงเทพฯ อีกเป็นอันขาด

“ดีแล้วที่แกใจแข็ง ไม่ต้องไปติดต่อกันอีกหรอก ผู้หญิงเฮงซวยพรรคนั้น” เสียงปูทองดังแทรกขึ้น มือเหี่ยวยื่นลูบหลังไหล่ที่ทำให้เท่าฟ้ารู้สึกดีขึ้น “เลิกกันให้เด็ดขาดก็แล้วกัน แต่ที่สำคัญ ปูไม่อยากให้แกออกหักอีกไม่ว่าจะกับใคร ขอเตือนเป็นรอบที่ห้าพันนะ...อย่าเผลอไปชอบนั่งหนูจำเข้านะเว้ย เดี่ยวจะเจ็บซ้ำสอง”

การเปลี่ยนเรื่องกะทันหันพร้อมเสียงกำชับที่เล่นที่จริงของปูทองซึ่งพยายามสร้างบรรยากาศไม่ให้หม่นหมองเกินไปด้วยการปรามปรามดัดคอกเกี่ยวกับสาวข้างบ้าน ทำเอาเท่าฟ้ารู้สึกเหมือนข้าวในปากแห้งผากฝืดคอจนกลืนไม่ลง ยอมรับว่าเหมือนถูกจี้จุดพิกล

ปฏิเสธไม่ได้ว่าเขาเกิดอาการหัวโนไหลแปลกๆ อย่างไม่น่าเชื่อ หลังจากด้านซากับเรื่องผู้หญิงไปปีกว่าเพราะถูกทำร้ายด้วยน้ำมือหญิงสาวซึ่งเคยคิดว่าผูกพันรักใคร่...ความจริงแล้วอาจเป็นแค่ ‘ใคร’ เท่านั้น ที่พันผูกเขาไว้กับดวงยิหฺวา เขากับเธอเข้ากันได้ดีมากหลายด้าน โดยเฉพาะเรื่องบนเตียง จึงอยู่ร่วมห้องกันมานานเป็นปี จนกระทั่งวันนั้น เขาเจ็บไข้ปางตาย เพราะหลงปักใจกับเธอ คิดเลยเถิดว่าจะถึงขั้นยอมสละโสด เขาอาจผิดพลาดเกินไปในเรื่องความรัก...มันต้องไม่มีแบบนั้นอีก

“คงอีกนานครับปู กว่าผมจะเข้าใจกับเรื่องรักๆ ได้ ปูไม่ต้องห่วงหรอกแล้วอีกอย่าง หนูจำไม่ใช่สเปกผมเลย” ชายหนุ่มหันเหไปยังเรื่องเบาๆ ไม่อยากให้ท่านพลอยทุกข์ร้อนไปด้วย

“เหงะลีสี่ สเปกแถมันต้องหุ่่นสะบีม สู้โปรง นังหนูข้างบ้านมันกะโปโล ออกจะตาย อย่าไปสนเข้านะ” น้ำเสียงกำชับฟังดูเข้มงวดจริงจังจนชายหนุ่มต้องรีบเอ่ยออกไป

“ผมไม่สนหรือครับปู”

เป็นครั้งแรกที่เท่าฟ้าโกหกปู เขาუნงกับความรู้สึกตัวเองมาตั้งแต่เห็นหน้าหนูจำเมื่อเช้า หลังจากเคยเจอเธอในสภาพเด็กหญิงหนูจำเมื่อสิบปีมาแล้ว ยอมรับว่าตกตะลึงเลยทีเดียว แม้เธอไม่ได้สูงโปรงหุ่่นอวบอัดแต่ร่างกะทัดรัดสมส่วนในชุดเสื้อยืดกางเกงยีนนั้นน่ารัก ดึงดูดใจจนบอกไม่ถูก เมื่อรวมกับใบหน้าที่หวานปากนิคจมุ่กหน้อย พร้อมแวตาคมเอาเรื่อนนั้นก็ยิ่งดูน่าปราบ กิริยาของสาวน้อยสร้างความเข้มข้นได้ตลอดครึ่งวันอย่างไม่น่าเชื่อ หลังจากหดหุ่หัวใจมาแรมปี ที่สำคัญ เขาสังเกตว่าหลายครั้งแวตามุ่งมันของหนูจำปะปนความเศร้า ยิ่งเมื่อเรื่องเสียดถึงบุพการีซึ่งเพิ่งเสียชีวิตลงพร้อมกันกะทันหัน น้ำใสๆ ก็ลลอลดวงตาอย่างรวดเร็ว...น่าสงสารจับใจ

แต่อย่างที่รู้ เรือนดอกรักของเธอกับเรือนจันทร์กระจ่างฟ้าของเขาคือคู่ปรับกันมานาน แม้ไม่ถึงขั้นทะเลาะกัน แต่ก็มองหน้ากันไม่ค่อยติด

ด้วยมีเรื่องวุ่นวายพันผูกกันมาหลายรุ่น แต่ละรุ่นล้วนลงท้ายด้วยความเจ็บปวดของทางฝ่ายเรือนจันทร์กระจ่างฟ้า...แล้วเขาจะยังบ้าเสี่ยงเป็นคนต่อไปอีกหรือ

คงไม่ละ ยังเข็ดไม่หายเลยจริงๆ

ต้องเป็นเพราะคำเตือนของปู่ทองที่ย้ำแล้วย้ำอีกนับครั้งไม่ถ้วนแน่ๆ ทำให้เมื่อคืนเท่าฟ้าถึงขั้นนอนไม่หลับ!

เขาไม่ได้คิดถึงสาวน้อยคนนั้น...ชายหนุ่มบอกตัวเองอย่างมั่นใจแบบนี้ไม่ใช่การคิดถึง แต่แค่รำคาญใจกับเด็กสาวคนหนึ่งซึ่งช่างไม่มีความสนใจในเรื่องการครัวเสียเลย ทั้งที่แม่ของเธอจัดเป็นนักทำอาหารไทยชั้นครู ร้านอาหาร ‘ตำรับไทย’ ซึ่งตั้งอยู่ริมน้ำเจ้าพระยาจึงมีชื่อเสียงโด่งดัง

ยังจำได้ว่าเขาประหลาดใจไม่น้อยเมื่อพลิกนิตยสารท่องเที่ยวต่างประเทศฉบับหนึ่ง แล้วพบว่าผู้เขียนคอลัมน์ดินแดนบินลัดฟ้ามาชิมอาหารไทยแท้ในร้านตำรับไทย แถมยังนำไปเขียนชื่นชมจนเป็นที่ฮือฮาไปทั่ว นับจากนั้น ปู่ทองก็มาเล่าให้เขาฟังว่ามีฝรั่งตาน้ำข้าวมาลิ้มรสอาหารไทยที่ร้านนั้นอย่างเนืองแน่น ขนาดว่าปู่ไม่ค่อยถูกกับบ้านโน้นยังบอกด้วยน้ำเสียงภาคภูมิใจ อย่างน้อย ชุมชนเล็กๆ ริมน้ำเจ้าพระยาก็เริ่มถูกมอง เมื่อมีสิ่งดึงดูดนักท่องเที่ยว ผลที่ตามมาคือเศรษฐกิจโดยรวมของชุมชนจึงดีขึ้นไปด้วย

แต่อะไรก็เกิดขึ้นได้ เมื่อเดือนก่อนคุณตุ๊กตา เจ้าของร้านและสามีประสบอุบัติเหตุเสียชีวิตไปพร้อมกัน เท่าฟ้าได้ยินข่าวครั้งแรกก็ใจหาย ‘น้ำตุ๊ก’ เป็นผู้หญิงใจดี เธอเป็นเสมือนตัวเชื่อมระหว่างเรือนไทยสองหลัง ให้มิตรภาพที่มีต่อกันไม่ถึงกับขาดสะบั้น เธอมักทำอาหารอร่อยๆ มาส่งตรงข้างรั้ว และยืนคุยกับย่าน้อมของเขานานๆ ด้วยเรื่องการปรุงอาหารไทยซึ่งสองคนต่างก็สนใจเหมือนกัน

ใครจะนึกว่าวิธีการปรุงอาหารไทยชั้นเลิศของย่าจะถูกถ่ายทอดมา

ยังเท่าฟ้า เมื่อวันหนึ่ง ย่าน้อมเรียกเขาเข้าไปในห้องนอน แล้วคุยอย่างเป็นงานเป็นการ ใบหน้าที่ถูกประดัดด้วยแป้งและกลี้น้ำปรงอ่อนๆ นั้นเท่าฟ้ายังจำได้จนถึงวันนี้

‘ย่ามีหลานสาวก็เหมือนไม่มี เพราะแม่แกชอบส่งนับดาวไปอยู่กับยายที่กรุงเทพฯ ก็ต้องแกล้งทะเลาะ เจ้าเท่า ที่จะช่วยสืบสานการทำอาหารของย่า ย่าจะสอนแกจนหมดเปลือกเลยนะ แล้วก็เก็บเอาไว้เป็นความรู้ อย่าคิดว่าไร้ประโยชน์ อย่างน้อยวันหลังก็ได้ทำกับข้าวให้เมียกินบ้าง ผู้ชายที่เก่งการครัวนะ มีเสน่ห์รู้มัย’

ตอนที่ย่าบอกนั้น เท่าฟ้าเพิ่งหวิวบ ไม่เข้าใจอะไรหรอก นอกจากเกรงว่าถ้าไม่ทำตามคำสั่งจะโดนยาทำโทษ ดังนั้นเขาจึงยอมตามใจย่าน้อม เริ่มเป็นลูกมือย่าในครัวได้ถนัดขึ้นตั้งแต่นั้นมา จนสามารถทำอาหารไทยทุกเมนูที่ย่าอยากถ่ายทอดได้หมด ถึงขั้นจดลงสมุดตามคำบอกของย่าด้วยซ้ำ เขาค่อยๆ มีความสุขกับการเรียนรู้ ‘ศาสตร์’ นี้ และไม่เคยนึกเลยว่า ย่าจะจากไปไวกว่าที่คิด พอเขาเรียนจบปริญญาโทจากอเมริกา ย่าก็ป่วยหนัก และเสียชีวิตอย่างรวดเร็ว ความคิดที่อยากเปิดร้านอาหารไทยเล็กๆ ลักแห่งให้ย่าน้อมแก่เหงามีอันต้องพับไป ชายหนุ่มไม่มีกะจิตกะใจจะทำกิจการร้านอาหารอีกเลยจึงหันเหไปทำธุรกิจส่งออกของครอบครัว พอกับแม่ดีใจมากเมื่อเขาตัดสินใจใช้ชีวิตในกรุงเทพฯ กับท่านตอนนั้น

เท่าฟ้าไม่คิดยุ่งเกี่ยวกับเรื่องร้านอาหารอีก จนกระทั่งต้องมาสอนหญิงสาวคนหนึ่ง พยายามให้เธอสานต่อกิจการของแม่ตัวเองให้ได้...ทั้งที่เจ้าหล่อนไม่เคยเข้าครัวมาก่อน!

ก็คงเป็นเพราะความสนใจเรื่องนี้ จึงทำให้เขาถอนไม่กลับเมื่อคืน ไม่ใช่เพราะความตื่นเต้นที่จะได้พบหน้า ได้สอนสาวน้อยน่ารักทำอาหารหรอก

น่ารักเธอ!

เขาไม่สนใจสาวๆ มาเป็นปีแล้วหลังจากอกหักครั้งนั้น หนูจ๋าจึงเป็น

ผู้หญิงคนแรกที่ทำให้ดวงตาเขาเริ่มมองเห็นความงดงามของสตรีอีกครั้ง... ก็แค่ดวงตา ไม่ใช่หัวใจ เขาจะไม่ทุ่มหมกมุ่นกับเรื่องนี้

นับตั้งแต่แตกเนื้อหนุ่ม เท้าฟ้ามี่แฟนมานับครั้งไม่ถ้วน ยิ่งไปเรียนต่อโท ที่ต่างประเทศ ช่วงนั้นเขาได้ประสบการณ์กับเรื่องสาว ๆ ไม่น้อย เพื่อนหลายคนกล่าวหาว่าเขาเจ้าชู้ แต่จริงๆ เขาคบสาวทีละคนเท่านั้น แล้วไม่รู้ทำไมพวกเธอจึงวนเวียนเข้ามาและจากไปเร็วจนน่าตกใจ เขารู้สึกอึดอัดกับเรื่องนี้ถึงขีดสุด เมื่อถูกหักอกอย่างจังโดยดาราสาวที่ชื่อดวงยิหวา... และคงเซ็ดไปอีกนาน

ชายหนุ่มพยายามสลัดความคิดวุ่นวายในสมองทิ้ง เขาตัดสินใจสละตำแหน่งผู้ควบคุมงานในอดีตรื้อฟื้นชีวิตใหม่ ตั้งใจที่จะใช้ชีวิตอย่างเรียบง่าย และใช้เวลาว่างไปกับการทำอาหารและออกกำลังกาย เขาตั้งใจที่จะใช้ชีวิตอย่างเรียบง่าย และใช้เวลาว่างไปกับการทำอาหารและออกกำลังกาย เขาตั้งใจที่จะใช้ชีวิตอย่างเรียบง่าย และใช้เวลาว่างไปกับการทำอาหารและออกกำลังกาย

เท้าฟ้ามี่ลูกจากเตียง ยังรู้สึกมีอิสระเล็กน้อยเพราะเมื่อคืนหลับไม่สนิท พอเคลิ้มๆ ก็เหมือนมีภาพใบหน้าหวานของสาวข้างบ้านลอยเด่นขึ้นมา ความเย็นยะเยือกแปลกๆ ที่เคยเกิดขึ้นเมื่อเดินผ่านต้นมะขามไปเรือนดอกกรักในตอนเช้ามันเกิดขึ้นบนเตียงเมื่อคืนอีก เล่นเอาเขารู้สึกกลัวๆ เลยกี่เดียว

หลังอาบน้ำเสร็จ ชายหนุ่มก็เลือกเสื้อผ้าสั้ตเดิมที่สวมไปเมื่อวาน พยายามให้ดูเป็นทางการเข้าไว้ เวลาสอนสั่ง หนูจ๋าจะได้จดจำทำตาม เขาคิดว่าภาพลักษณ์ของการเป็นครูก็สำคัญ ดังนั้นแทนที่จะสวมกางเกงยีนตัวโปรด เขาจึงคว้ากางเกงสแล็กส์มาสวมกับเสื้อเชิ้ตแขนสั้นลายทางสีน้ำทะเล คาดเข็มขัดเต็มรูปแบบแล้วเดินออกมานอกห้อง เสียงทักของหนูของดังขึ้นทันที

“จะไปแล้วหรอนั้น ทำไมไม่ไปเข้าจัง”

“สายๆ มั่นร้อนนะปู่ ผมก็เลยขอเลื่อนเวลา จากแปดโมงเป็นเจ็ดโมง เผื่อบางวันต้องออกไปดูของสดที่ตลาดอาจจะยังพอทัน”

“สอนละเอียดตั้งแต่เลือกของเลยหรือ” ปู่ทองขมวดคิ้ว สีหน้าจับสังเกต ในแบบที่เท่าฟ้าเริ่มคุ้นเคย ทุกครั้งที่คุยเรื่องสาวข้างบ้าน ปู่ต้องระแวงระวัง ชอบบกล

“ครับปู่ ทำร้านอาหารถ้าซื้อของสดเองไม่เป็นผมว่าคงแย่ อย่างน้อย ต้องดูออกกว่าอันไหนสดใหม่ ผมคงต้องสอนหมดเลย เพราะหนูจำเล่นไม่รู้ อะไรสักอย่าง เหลือเชื่อจริงๆ”

“ก็เลี้ยงกันยังกะไข่ในหิน ไม่ค่อยให้ทำอะไรนอกจากเรียน ตามใจมาก ด้วย ดินะที่ไม่เสียเด็ก หนูจำเรียนเก่งมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว ถ้าสอบหมอก็คง ติด แต่แม่จี้จิกกลัวหลานเรียนหมอแล้วไม่มีเวลาหาผัวไม่ได้ ก็เลยให้เรียน ภาสัชแทน”

เท่าฟ้านึกขำกับคำว่า ‘หาผัวไม่ได้’ ซึ่งคงห่างไกลจากสาวสวยน่ารัก ขนาดนั้น แค่นึกถึงใบหน้าหวานๆ พร้อมดวงตาแฝงแววดื้อรั้นเขาก็รู้สึก ผ่อนคลาย แถมยังนึกสนุกเอ่ยปากแซวผู้เป็นปู่เสียงกลั้วหัวเราะ

“ปู่กับคุณยายสั่มจี้ดินี้รู้ใจกันดินะ หรือคุยกันบ่อย”

“โอ๊ย! คุยเคยอะไร ก็แค่ตะโกนทักกันบ้างตามประสาคนบ้านใกล้ เรือนเคียง อีกอย่างปู่ก็เคยรักกับเธอ จะให้ใจไม่ใส่ระกำปั้นปึงต่อกันคง ไม่ไหว ต่างคนต่างก็แก่แล้ว”

“และต่างคนก็ต่างกลับมาโสดด้วย”

“บ้าน่า ไฉ่เท่า เตี้ยบ๊ิดเตะ ปู่ไม่คิดอะไรแบบนั้นหรอก วิญญาณ ยาน้อมของแกจะได้มาหักคอสี่”

“แต่ผมได้ข่าวว่าย่าบอกมาตลอดว่าถ้ายังไม่ก่อน ให้ปู่สานต่อรักเก่า ได้เลย เพราะฝ่ายโน้นเป็นหม้ายมานาน”

เท่าฟ้าได้ยินมาอย่างนั้นจริงๆ ยาน้อมเปรยกับเขาอย่างน้อยใจบ่อยๆ ว่าปู่ทองไม่รัก ปู่อกหักจากสาวข้างบ้านแล้วถูกจับแต่งงานกับย่า และเพราะ

คิดว่าปูไม่รักนี่เอง ที่ทำให้ย่านน้อมมีลูกกับปูแค่คนเดียว คือพ่อของเท่าฟ้า ทั้งที่สมัยนั้นนิยมมีลูกกันเป็นโขง

“หยุดพูดเลย แก่กันจะลงโลงทั้งคู่ ช้ำกับแม่จืดไม่ได้คิดแบบนั้นไว้อย”

ความรักนี้นะ ต่อให้นานแค่ไหน รักแรกก็ยังฝังใจอยู่ ก็ดูใบหน้าที่เต็มไปด้วยริ้วรอยของปูทองตอนนี้อี๊ แดงระเรื่อเลย ปิดอย่างไรก็ไม่มิดเท่าฟ้าหัวเราะเบาๆ ก่อนตัดบท

“ผมไปดีกว่า เดี่ยวจะสาย แล้วกลางวันจะกลับมากินข้าวเที่ยงด้วยนะครับปู เพราะบ้านโน้นไม่ยอมเลี้ยงข้าวผม คุณยายลั้มจืดแก่กันท่าสุดฤทธิ์”

“ก็ดีแล้ว แม่จืดเธอทำถูก คงไม่อยากให้ประวัติศาสตร์ซ้ำรอย ปูเห็นด้วย”

ปูทองพูดเรื่องนี้อีกแล้ว เรื่องในอดีตที่เท่าฟ้ายอมรับว่าคิดขึ้นมาที่ไร ก็ทำเอาเขาเกรงๆ อยู่เหมือนกัน...อกหักมันไม่สนุกหรอกนะ และเขาก็ไม่พร้อมจะโดนซ้ำในเวลาไล่เลี่ยกันด้วย

“บ้ายๆ ผมจะมาช่วยดูคุณงานนะปู เรือนหลังสุดท้ายใกล้เสร็จแล้วนี่นา”

นิภาพเรือนไทยกลางสวนสวยซึ่งสร้างอย่างประณีต มีเอกลักษณ์ด้วยช่างมากฝีมือคนเก่าคนแก่ก็ทำเอาเท่าฟ้ารู้สึกตื่นเต้น ต้องยอมรับว่าการได้รับผิดชอบกิจการตั้งแต่แรกเริ่มทำให้เขาเกิดความภูมิใจมากกว่าไปนั่งบริหารบริษัทของพ่ออยู่ในออฟฟิศด้วยซ้ำ ทั้งที่จริงๆ แล้วโครงการรีสอร์ทที่โฮมสเตย์นี้จัดเป็นกิจการเล็กมากเมื่อเทียบกับ

“แถวสร้างแคสามหลัง มันจะพอเหอะวะเท่า” ผู้เป็นปูเปรย

“เอาแค่นั้นก่อนเถอะปู ใจเย็นๆ นะครับ ถ้ากิจการดีค่อยเพิ่มจำนวนก็ได้ ที่ดินปูออกจะกว้าง ปูอยากทำสโตร์ที่โฮมสเตย์ ดูแลทั่วถึงก็ควรเริ่มจากเล็กๆ ไปก่อน”

“อืม ตามใจแก ยังไงก็ต้องทำให้มันตลอดรอดฝั่ง เป็นความใฝ่ฝัน

ของปู่ละ แล้วอย่าลืมนะว่าปู่จะรับหน้าที่เป็นคนพาเรือพาแขกไปดูหิ้งห้อย
แถวๆ คຸ້ນน้ำ หน้าที่นี้ปู่จอง”

แวตามุ่งมั่นมีชีวิตชีวาของปู่ทองคือสิ่งที่เท่าฟ้าอยากเห็น เขามั่นใจ
ว่าการเริ่มทำรีสอร์ทกึ่งโฮมสเตย์จะเป็นหนทางหนึ่งซึ่งช่วยให้ท่านกระชุ่ม-
กระชวยไปนานๆ

“แน่นอนครับ ผมรู้ว่าปู่ชอบพายเรือ ผมจะจองตำแหน่งนั้นไว้ให้ปู่”

เท่าฟ้าหิวตา ก่อนยกมือไหว้ลาผู้สูงวัย ภาพเขาในวัยเด็กนั่งเรือลำน้อย
ที่ปู่ทองพาไปเที่ยวที่ต่างๆ ปรากฏขึ้นในสมอง จำได้ว่าปู่เคยพาไปไกล
จนย่าน้อมต้องส่งคนไปตาม ปู่ทองหลงใหลการพายเรืออย่างยิ่ง

ชายหนุ่มลงบันไดเรือนไปด้วยความรู้สึกสดชื่น การกลับมาอยู่
เรือนไทยริมน้ำ ทำงานที่นี่ เริ่มต้นชีวิตใหม่อันแสนสงบในบรรยากาศสบายๆ
เป็นเรื่องที่ดีที่สุดสำหรับเขา...หวังว่าคงตัดสินใจไม่ผิด และไม่หาเรื่องใส่ตัว...
ชายหนุ่มปราชัยตัวเองเมื่อไปหน้าหวานพร้อมดวงตาอันดึงดูดใจของ
สาวข้างบ้านแวบขึ้นในสมองจนเขาต้องรีบสะบัดศีรษะ ราฟึงเบาๆ

“ทำอะไรไปแล้วเรา อย่าเซียวนะ”

๓

แจ๊คผู้สูงส่ง

จะบ้าตาย!

หนูจำนั่งหน้ากระจกพร้อมเอ่ยคำนี้นับสิกรอบแล้ว เมื่อเธอพยายาม
เกล้าผมตามคำสั่ง ‘คุณครูจอมพิฆาต’ ที่เอาแต่สร้างกฎระเบียบในการ
ทำครัว...ใครจะนึกว่าหนึ่งในนั้นคือการกำหนดทรงผมเธออีกด้วย

“คุณหนูจ๋าละ น้ำเหงี่ยมว่าให้น้ำเหงี่ยมเกล้าให้มัย เพื่อจะถนัดกว่า
ดูท่าทางถ้าคุณหนูจ๋าเอง ถึงเที่ยงอาจจะยังไม่เสร็จจะกะเนี่ย”

เสีี่ยม คนรับใช้เก่าแก่เอ่ยปากขณะขยับตัวเข้ามาใกล้โต๊ะเครื่องแป้ง
อย่างนอบน้อม ผ่าถุงลายดอกโบตั้นสีม่วงที่นางสวมอยู่สะดุดตาจนหนูจ๋า
ต้องมองซ้ำก่อนถาม

“ผ้าถุงใหม่เธอจะน้ำเหงี่ยม”

“ใช่ค่ะคุณหนู มาเถอะค่ะ น้ำเหงี่ยมเกล้าผมให้ะคะ” เสีี่ยมยัง
นำเสนอไม่เลิก

“แล้วน้ำเกล้าผมเป็นเธอคะ”

“คิดว่าพอได้ค่ะคุณหนู ก่อนมาเป็นคนใช้ น้ำเหงี่ยมเคยเป็นลูกมือ

ที่ร้านทำผมนะคะ”

พอได้ยินแบบนั้น หนูจำก็ยื่นหัวให้เสียมทันที เธอเมื่อยแขนจะแยแล้ว หลังอาบน้ำเสร็จก็นั่งปล้ำกับผมอยู่ตรงนี้เป็นครึ่งชั่วโมง เท่าฟ้าช่างไม่รู้เลยว่าการสั่งให้เธอเกล้าผมเนี่ยก็เหมือนสั่งให้แมวออกไขนันทะละตั้งแต่ไฉ่ผมยาวมา หนูจำเคยเกล้าผมเสียที่ไหน เธอถนัดกับการปล่อยผมให้ทั้งตัวตามธรรมชาติ อย่างมากก็รวบไว้ด้านหลังหรือถักเปีย อย่าหวังว่าจะมานั่งประดิษฐ์ประดอยทำอะไรยากๆ แค่วัผมยาวได้ก็บุญแล้ว

“น้ำเสียมไม่ต้องเกล้าแบบจะไปงานราตรีนะ เอาแค่วรวบแล้วกับผมขึ้นไปข้างบนก็พอ” เธอटकคอไว้ก่อน หากได้ทรงผมอลังการงานสร้างแบบโบราณละ แยะเลย

เสียมจัดการรวบผมแล้วจับผมวนๆ รอบฐาน ใช้ก๊ีบเห็บเก็บให้เรียบร้อย คล่องแคล่วจนเหลือเชื่อ ทำเสร็จหนูจำส่องกระจกดูก็พบว่าสวยดี...แต่มันไม่ใช่เธอเลยนะนั่น ผมเกล้ารวบตึงเนี่ยบ มองยังงี้ก็ไม่ใช่แต่ก็เอาเถอะ ขึ้นเรื่องมากก็จะสาย โดนดูอีกนั่นแหละ

“ขอบคุณคะน้ำเสียม รวบซะตึงเป๊ะเชียว คาคว่าพรงนี้คงไม่ต้องรบกวนน้ำแล้วละ จำเคยได้ยินว่าผมเกล้าง่าย ๆ สมัยนี้มีตัวช่วย” หญิงสาวเกิดพุทธิปัญญาขึ้นมาตั้งแต่ตอนนั้นให้เกล้าผมแล้ว

“ตัวช่วยอะไรเธอคะคุณหนู แล้วคุณหนูจะทำเองได้รึเปล่า ยิ่งเป็นคนไม่ค่อยชอบตกแต่งผมตัวเองอยู่ด้วย”

คนเลี้ยงเธอมาตั้งแต่เด็กทำหน้าที่นางนกล้ายๆ หนูจำตอนที่เห็น ‘ตัวช่วย’ ในมือเพื่อนเป็นครั้งแรกไม่มีผิด ใครจะนึกว่าถึงจุดหนึ่ง มนุษย์ก็สรรหาเครื่องทุ่นแรงมาช่วยทำโน่นทำนี่สารพัด ไม่เว้นแม้การเกล้าผม

“ต้องได้สิ เดี่ยวพรงนี้น้ำเสียมคอยดู จำจะทำให้แจ่มไปเลย”

เสียมทำหน้าที่ไม่เชื่อถือก่อนขอตัวไปทำงานอื่น หนูจำคว้าโทรศัพท์มือถือที่วางอยู่ตรงหัวเตียงแล้วกดเบอร์ทันที

“เออใช่ ฉันเองนะยายนาว” เธอรีบบอกหลังจากเพื่อนรักรับสายด้วย

น้ำเสียงอู้อี้ รู้สึกถึงความง่วงงุนสุดขีด “รบกวนเกณิดสิ ฉันจนปัญญาจริงๆ จำได้ว่าเคยแนะนำเสนอให้อุปกรณ์เกล้าผมที่มันรูปร่างเหมือนโดนัท แกเอาไว้ฉันดูหนึ่ง อันที่ฉันไม่สนนะ” หนูจำเท่าความ

“เออ แล้วไงเธอ” เสียงปลายสายยังจ้วเจีย ทำให้เห็นภาพม่นสิ... มะนาวสาวเปรี้ยวสมชื่อกำลังขี้ตา อ้าปากหา

“คือฉันต้องการมันด่วนเลย จะใช้พรงนี้เข้าๆ ยืมก่อนนะ ช่วงนี้แกคงไม่เกล้าหรือใช้มัย เพิ่งไปตัดปลายอ่อนๆ แบบเกาหลีมานี่นา” หนูจำโพลงออกไปทั้งที่เกรงใจเพื่อนไม่น้อย

“รับมากหรอเนี่ย ถ้ามจริง นี่เกล่งทุนแหกขี้ตาตีนาตั้งแต่หกโมง แถมยังโทร. ปลุกฉันอีก อะโรมันจะคอยขาดบาดตายขนาดนั้น” เพื่อนสาวบ่น

“โทษทีนะนาว มันเรื่องสำคัญสำหรับฉันจริงๆ แหละ เพราะถ้าให้ฉันเกล้าผมรวบตีงต่ำๆ แกๆ แบบนี้ไปเรียนทำอาหาร มีหัวงต้องไม่เป็นอันทำอะไรรเน่ๆ ฉันขาดความมั่นใจอะ”

“อธิบายละเอียดกว่านี้หน่อยได้มัย ฉันงไปหมดแล้ว อีกอย่างแกนึกบ้ายังไงถึงต้องเกล้าผมไปเข้าครีว”

“ก็อีตาคุณครูที่สอนฉันทำอาหารนะสิ โคตรเนี้ยบ โคตรเรื่องมากเลย แกสั่งให้ฉันเกล้าผมไปเรียนทุกวัน อ้างว่ากลัวเศษผมจะตกลงไปในอาหารเฮ้อ นี่ถ้าไม่เป็นเพราะอยากทำร้านต่อจากแม่นะ ฉันไม่มีวันยอมโดนบังคับขู่เข็ญแบบนี้หรอก ผู้ชายบ้าอะไร ทั้งปากจัด จู้จู้จุกจิกสารพัด ละเอียดยิ่งกว่าผู้หญิงอีก”

“เฮาละๆ ฉันง่วงวะ บอกตรงๆ ต้องวางสายก่อนแล้วนะจำ เอาเป็นว่าตอนพักเที่ยงฉันจะเอาที่เกล้าผมไปให้ก็แล้วกัน แกไม่ต้องห่วง พรงนี้มีใช้เน” เพื่อนสาวตัดบท ไม่ยอมฟังเธอบ่นต่อ

จะว่าไปหนูจำก็ไม่อยากรบกวนเพื่อนให้ขั้บรถจากโรงพยาบาลที่เจ้าหล่อนทำงานอยู่มาถึงเรือนดอกรักนี้หรอก แต่มันจำเป็นจริงๆ ม่นสิ

มาหาเธอย่ง่ายกว่าเพราะฝ้ายนั้นขั้บรลคล่อง ในขณะที่เธอเพิ่งเริ่มให้
ชัยพฤษพีชช่วยฝึกขั้บรลไม่นานนี้เอง

“แล้วอย่าลืมหาสอนทำด้วยนะนา ดูจากยูบูบฉันคงทำไม่เป็นหรอก
แกก็รู้ว่าฉันไม่ชอบเลย ไอ้เรื่องมานั่งปั่นแต่งทรงผมเนี่ย”

“เออน่า ตกลงตามนั้น ฉันจะนอนต่อละ ได้อีกนิดก็ยิ่งดี” แม่เพื่อน
ตัวดีจอมซี้เซกัดตัดสายทันที หนูจำยังไม่ทันได้ระบายอย่างใจหวังเลย
อยากเล่าให้ใครสักคนฟังถึงความอึดอัดในครัวสักหน่อย

หญิงสาวนั่งมองผมมวยของตัวเอง ยังรู้สึกผิดไม่หายที่โทรศัพท์ไป
ปลุกมันส์ลิแต่เช้า ช่วยไม่ได้นี่นา ถ้าไม่มีเครื่องทุนแรงคือเจ้าโดนัต์อันนั้น
เธอก็เกล้าผมเองไม่ได้ ต้องอาศัยเสียงมซึ่งคงเกล้าได้แต่แบบรวบตีงมวยต่ำ
อย่างนี้ ดูสิ มองกระจกที่โหลนอนทุกที ผู้หญิงในนั้นมัน ‘ครูโหวใจร้าย’ ซัดๆ
ทรงผมแบบนี้ตรงข้ามกับบุคลิก ทำร้ายจิตใจเธอเกินไป

แต่หนูจำก็ไม่มีเวลาแก้ไขทรงผมแน่ๆ เมื่อมองนาฬิกาไม้แบบโบราณ
บนข้างฝาพบว่ามันหกโมงครึ่งแล้ว คุณครูจอมเขี้ยบจะมาถึงที่นี้ตอน
เจ็ดโมง!

เสียงเคาะประตูดังขึ้น พร้อมเสียงยายส้มจี๊ดที่ฟังดูตื่นเต้นพิกล

“หนูจำของยาย รีบออกมาจากห้องเร็ว มีใครมาหาแนะะ”

“อะไรนะคะ มีแขกมาหาตั้งแต่ยังไม่เจ็ดโมง” ซึ่งถ้าหากไม่ถูกบังคับ
ให้ตื่นมาเรียน เธอคงหลับอูตุอยู่ แล้วใครกันที่โผล่มาตอนนี้

“เออน่า นั่งเหยียบบอกว่าหนูแต่งตัวเสร็จแล้วไม่ใช่หรอ ออกมา
เร็วๆ ลีลูก คนดีของยาย”

ไต่ยีนน้ำเสียงหวานเอาอกเอาใจผิดปกติหนูจำก็สงสัยจนต้องรีบ
แง้มประตูออกไปดูสิหน้าผู้เป็นยายเสียหน่อย อยากรู้ว่าอารมณ์ดีอะไร
นักหนา แต่พอบานประตูเปิดออกเท่านั้นเธอก็ต้องอ้าปากค้าง เพราะยาย
ไม่ได้ยืนอยู่คนเดียว ข้างกายท่านมีชายหนุ่มร่างสูงคนหนึ่งยืนยิ้มอยู่ด้วย
ผิวขาวของเขาราวกับสะท้อนแสงได้ รังสีความขาวกระจ่างส่องเข้าตาอย่างจัง

ดวงตาคอมีแววขี้เล่นมองมายังเธอ

“รู้จักกันไว้สิ นี่ตาแจ๊ค จักรพงษ์ ดาราตาวรุ่งพุ่งแรง เขาเป็นหลานของเพื่อนยายนะ”

อ้อ เป็นดาราเสียด้วย แต่หนูจำไม่ค่อยชอบดูละครจึงยังไม่ออกว่าเคยเห็นหน้าเขาในโทรทัศน์บ้างหรือเปล่า ว่าแต่ดารามาหายายทำไม แต่เข้าขนาดนี้ ที่สำคัญมายืนยิ้มถึงหน้าห้องนอนเธอ แทนที่จะนั่งอยู่ตรงโถงรับแขกโน่น

“สวัสดีครับจ๋า เรียกผมพี่แจ๊คก็ได้นะ จำพอจะจำพี่ได้มั้ย” คนถามทำหน้าลึนเต็มที เขาถลกแขนเสื้อเช็ดขึ้นเหนือข้อศอก ยึดตัวตรง มือทั้งสองข้างแตะบริเวณกระเป๋ากางเกงรัดตัว

“อ้อ ค่ะ สวัสดีค่ะ เอ่อ...พี่แจ๊ค”

ตอบว่า ‘อ้อ’ ทั้งที่ยังนึกไม่ออก สมองเธอจึงรีบเล่นนิ้วคั่นหาว่าเคยรู้จักคนชื่อแจ๊คบ้างหรือไม่ กำลังทบทวนความจำหนูจ๋าก็รู้สึกรู้สึกว่าจักรพงษ์ละสายตาไปจ้องมวยผมเธอ เห็นชัดว่าเขาอมยิ้มนิดๆ เธอจึงรีบออกตัว

“คือว่า จำจำเป็นต้องเกล้าผม เก็บให้เรียบร้อย เพราะอีกประเดี๋ยวจะเริ่มเรียนทำอาหารแล้วค่ะ ครูปบังคับให้เกล้า” หญิงสาวอธิบายเป็นพัลวัน ทั้งที่อีกฝ่ายไม่ได้ถาม เธอยกมือขึ้นแตะมวยผมตรงท้ายทอยแก้เขิน

“ดีนะครับ จำขยันจัง เรียนทำอาหารด้วย” ดาราหนุ่มเบนประเด็นไปจากทรงผม คงไม่อยากให้เธออายมากไปกว่านี้ แถมยังชวนเธอคุยต่ออีก “นี่พี่แหวะมาแต่เช้าเพราะบังเอิญมาถ่ายละครแถวนี้ คิดถึงยายสั่มจิดก็เลยมาหา เดี่ยวมีเช้าจากตั้งแต่สายๆ จนเย็น พี่เลยมาชะเข้าไปหน่อย”

เมื่อได้เห็นรอยยิ้มกว้างๆ แหวตาและวิธีการพูด หญิงสาวก็เริ่มคิดออกจึงส่งยิ้มให้

“จำจำได้แล้วว่าเราเคยเรียนโรงเรียนเดียวกันตอนประถม”

หนูจ๋ามั่นใจว่าจำไม่ผิด เธอเคยรู้จักเขามาก่อน แต่ไม่ได้สนิทสนมด้วยนัก ตอนนั้นจักรพงษ์เป็นรุ่นพี่ที่โด่งดังในโรงเรียน เขาทำกิจกรรมเยอะ

เรียนเก่งมาก ที่สำคัญหน้าตาดีสุดๆ ชนิดที่เป็นขวัญใจนักเรียนหญิงทั้งโรงเรียนก็ว่าได้

“พี่ก็จำจำได้ดีจ๊ะ แต่พอจบประถมพี่ก็ย้ายไปอยู่กรุงเทพฯ ไม่ค่อยได้กลับมาหายายของพี่เท่าไร’ แต่ที่แน่ๆ สมัยยังเด็กมากๆ ก่อนเข้าโรงเรียนเราเคยเล่นกันบ้าง เพราะเจอกันที่วัดบ่อย ตอนตามยายไปทำบุญนะ ไม่รู้จำพอจะจำได้มัย” ดาราหนุ่มเท้าความไปถึงวัยก่อนอนุบาลโน่นเลย

“อ้อคะ จำได้รางๆ ละ”

หนูจารู้สึกคุ้นเคยกับจักรพงษ์อย่างรวดเร็ว นอกจากการรู้จักกันในสมัยเด็กๆ ยังเป็นเพราะทำทางเป็นกันเองและวัยที่ไม่ต่างกันมาก ถ้าจำไม่ผิดเขาเรียนเร็วกว่าเธอแค่หนึ่งปี

“ไปนั่งคุยกันตรงโถงกลางบ้านโน่นดีกว่า นียายก็พาเจ็ดเดินสำรวจเรือนเราจนทั่ว ผ่านหน้าห้องหนูจำก็เลยพามาปลุกซะด้วยกัน” หนูจำน้าวหน้ายายไม่คิดเธอว่าเธอจะเขิน แล้วถ้ายังอยู่ในชุดนอนล่ะ จะเอาหน้าไปไว้ที่ไหน

“พี่สนใจเรือนไทยมาก ชอบความงามแบบเรียบง่าย แต่เสียดายตอนเด็กๆ บ้านที่พี่ย่อยออกแนวทันสมัย เลยไม่มีประสบการณ์ดีๆ ในเรือนไทยริมน้ำแบบจ้เลย”

ชายหนุ่มร่างสูงผิวขาวสะอาดตาชวนคุยต่ออีก อันที่จริงจักรพงษ์มีแว่สูงมาตั้งแต่ตอนประถมแล้ว จำได้ว่าฉายาของเขาในหมู่เด็กหญิงรุ่นน้องคือ ‘เจ็ดผู้สูงส่ง’ เพราะนอกจากจะไม่ขำยักแล้วเขายังดูสูงโป่ง งามสง่า ร่ารวย โดดเด่นไปเสียทุกด้าน

สองหนุ่มสาวเดินตามยายสัมผัสตามาจนถึงโถงกว้างกลางบ้านซึ่งเป็นที่นั่งเล่น กินข้าว และทำโน่นทำนี่ได้หมด จัดเป็นบริเวณสารพัดประโยชน์ก็ว่าได้

“นั่งเหยียมนั่งสำหรับเสร็จพอดี วันนี้กินข้าวหน่อยเพราะหนูจำต้องเริ่มเรียนทำอาหารตอนเจ็ดโมง เอาเป็นว่าพ่อเจ็ดกินข้าวต้มหมูสับด้วยกัน

ก่อนนะ พอมีเวลามั้ยล่ะ” ผู้เป็นยายถามขณะนั่งลงบนพื้นเรือน ตรงหน้าของนางมีเครื่องปรุงทั้งน้ำปลา น้ำส้ม พริกป่นวางอยู่แล้ว

“ขอบคุณมากครับคุณยาย ผมกำลังหิวพอดี เมื่อคืนถ่ายละครจนตึกเหนื่อยมาก ตื่นมาก็หิวแล้ว” ดาราหนุ่มกวาดสายตาไปทั่วเรือน ก่อนถามขึ้น “ผมจำได้ว่าจำมีพี่ชายคนหนึ่งใช้มั้ยครับ วันนี้พี่พุกฯไม่อยู่บ้านหรือครับคุณยาย”

“อ๊วย! อย่าได้ถามถึงมันเชียว เดียวนี้กลายเป็นชาวสวนเต็มตัวไปแล้ว วันๆ ก็ไปขลุ่ยอยู่แต่กับต้นมะนาว ไม่ค่อยกลับบ้านกลับช่องหรอก”

ผู้สูงวัยพยักพืดให้เสียงมดักข้าวต้มร้อนๆ สามชามแล้วเสิร์ฟให้แก่ทุกคน หนูจำเผลอยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดูแล้วต้องตกใจ ใกล้เคียงเวลาที่คุณครูจอมโหดจะมา เธอต้องทำอะไรแล้วสิ

“ท่าทางคุณครูจะดูนะครับ ดูจำเริญรับมากเลย” ชายหนุ่มคนข้าวต้มในซามพลางออกปากแซวเธอพลาง รอยยิ้มกริ่มของเขาน่าประทับใจจริงๆ สมแล้วที่ได้เป็นดารา

“ดูอะไรที่เจ็ด คุณครูของจำดูที่สุดในสามโลก” หญิงสาวยืนย่นเสียงดังก่อนจะเล่าต่อ “อีกอย่างก็จู้จู้จุกจิกมากด้วย ยิ่งกว่าผู้หญิงหลายๆ คน รวมกันเล่นนะคะ จำพยายามสังเกตว่าเป็นเกย์หรือเปล่า”

หนูจำได้ที่รับนิทานครูเลี้ยยาวเหยียด เธอหาโอกาสระบายมานานแล้วแต่ไม่รู้จะพูดกับใคร การที่จักรพงษ์เคยเป็นรุ่นพี่โรงเรียนแล้วยังดูเป็นผู้ฟังที่ดีทำให้เธอกล้าเล่าเต็มที่ ไม่ต้องหนีๆ เหมือนตอนพูดกับยายส้มจี๊ด เพราะมันมากเกินไปก็กลัวยายไม่ให้เรียนต่อ

“ขนาดนั้นเลยหรอ” ดาราหนุ่มเบิกตากว้าง ทำหน้าเลิกลักขณะมองข้ามไหล่เธอไปข้างหลัง

“ใช่ค่ะ” หญิงสาวยังไม่ทันเล่าต่อก็ต้องอ้าปากค้าง เมื่อเริ่มไหวตัวลองหันหลังไปดูบ้างก็พบว่าคนที่เธอเพ่งนินทาจบกำลังเดินตรงมาหา นี่เท่าฟ้าขึ้นเรือนมาตั้งแต่เมื่อไร อย่าบอกนะว่าเขาได้ยินที่เธอพูดหมดแล้ว

“อ้าว! เท่าฟ้า มาแล้วหรือ ยังไม่เจ็ดโมงดีเลย”

ยายสั้มจืดนอกจากไม่ชวนแขกผู้มาใหม่กินข้าวต้มด้วยกันแล้วยังเริ่มทักทายด้วยการตำหนิตๆ ว่าเขามาก่อนเวลานั้นทำให้หนุ่มข้างบ้านหน้าเสียวแต่ยังฝืนยิ้ม ยกมือไหว้ผู้สูงวัย ก่อนหันมากระซิบที่ข้างหู น้ำเสียงชวนชวนลูก

“ผมลงไปรอในครัว เจ็ดโมงตรงจะเริ่มสอน”

เท่าฟ้ายกนาฬิกาข้อมือขึ้นดู หนูจำดูของตัวเองบ้างก็พบว่าอีกห้านาทีจะเจ็ดโมง ซึ่งจริงๆ ลูกศิษย์อย่างเธอควรพร้อมเรียนแล้ว เธอจึงรีบบอกเขา

“เดี๋ยวฉันจะตามลงไปเลยคะ คุณรอแป๊บเดียว”

หญิงสาวมองตามแผ่นหลังกว้างของครูหนุ่มไปขณะยกแก้วน้ำขึ้นดื่มได้ยินเสียงยายสั้มจืดบ่นเบาๆ

“นิสัยไม่ดี ไม่เห็นทักทายพ่อเจ็ดเลย”

“ช่างเถอะครับคุณยาย เขาคงรีบนะ ใกล้เวลาสอนแล้ว”

“ทำเป็นเคร่งครัดไปได้ สอนสบายๆ ไม่เป็นไร นี่ถ้าไม่ติดว่าร้านตำรับไทยต้องคงอยู่ต่อไป ยายไม่มีวันให้หนุ่มบ้านโน้นมาป่วนเบียนแถวนี้หรอก เมื่อก่อนก็ได้ยินเสียงดูหนูจำตลกดเลย”

ผู้เป็นยายทำท่าจะบ่นยาว หนูจำจึงรีบตัดบท

“จำขอตัวก่อนนะคะ วันนี้ไม่รู้จะโดนอะไร ทำทางคุณครูอารมณ์ไม่ดีเลย ช่วยจำภาวนาหน่อยว่าให้เขาไม่ได้ยินที่จำนึกหาตะกี้” เธอหันไปบอกจักรพงษ์ รู้สึกห่วงกับประเด็นที่บังอาจนิทนาครูในระยะเผาขน

“ไม่ทันแล้วละ พี่ว่าคุณครูของจำได้ยินหมดแล้ว พี่เห็นเขาขึ้นเรือนมาตั้งแต่จำเริ่มประโยค แต่ห้ามไม่ทัน”

หญิงสาวชวนลูกชู้ ทำคอดหด ละล่ำละลักบอก

“แยะแน่เลย จั๊นจำไปก่อนนะคะพี่เจ็ด ยายสั้มจืด หวังว่าวันนี้จะไม่โดนครูกินหัว”

จักรพงษ์และยายสั้มจืดหัวเราะพร้อมกันด้วยความเอ็นดู โดยไม่รู้

เลยว้าววันนี้หนูจะต้องพบกับอะไรบ้าง...ในครัว

“คุณสายไปสองนาทีก่อน” เท่าฟ้าบอกเสียงเรียบ ขณะยืนกอดคอกรออยู่ใกล้เตา ลูกศิษย์สาววิ่งพรวดเข้าไปยืนตรงหน้าเขาแล้วบ่นเบาๆ

“อะไรจะซีเรียสกับเวลาขนาดนั้น ยึดหยุ่นนิดหน่อยไม่ได้รีไร้อีกอย่างแน่ใจเธอว่านาฬิกาเราตรงกันนะ”

หนูจ๋าอ้างไปส่งๆ แต่ชายหนุ่มกลับเอาจริง เขาแบมือขวายืนมารอรับบางอย่างจากเธอ

“เอานาฬิกาคุณมา ผมจะตั้งให้ ต่อไปนี้เวลาของเราต้องตรงกันเป๊ะ”

บ้าจริง! หนูจ๋านึกโมโหตัวเองที่ทำตามคำสั่งเหมือนถูกสะกดจิต เธอถอดนาฬิกาข้อมือให้เขาไปเฉยเลย ฝ่ายนั้นรีบไปตั้งให้เวลาตรงกันกับเรือนของตัวเอง ก่อนยื่นกลับมาใส่มือเธอ

“เฮลละ ทีนี้เราก็กออกไปตลาดด้วยกัน”

“อะไรนะ! ต้องไปตลาดด้วยเธอ คุณเล่นไม่บอกล่วงหน้า ฉันไม่ได้เตรียมตัวเตรียมใจ”

หนูจ๋าปล่อยยกมือขึ้นแตะทรงผมครูไหวของเธอ จะให้ออกไปพบปะผู้คนในตลาดด้วยลูกเกล้าตั้งมวยต่ำแบบนี้เธอ ไม่มีวันชะละ

“ฉันไม่ไป!”

หญิงสาวตะโกนลั่นครัว ก่อนนึกขึ้นได้ว่าตัวเองอยู่ในสถานะลูกศิษย์บวกลูกไก่ในกำมือ จึงเปลี่ยนท่าทีเสียใหม่ เธอลดเสียงลงแล้วบอกเขาดีๆ

“เอ่อ...คือ...ฉันยังไม่พร้อมไปตลาดวันนี้นะ อย่างที่บอกว่าไม่ได้เตรียมตัวเตรียมใจ” เธอพูดกับพื้นครัว

“คุณเข้าใจอะไรผิดหรือเปล่า ไปตลาดนะ ไม่ใช่ไปทำเรื่องใหญ่โตอะไร ต้องถึงขั้นเตรียมใจเลยเธอ”

“อ๊วย! บอกตรงๆ ก็ได้ วันนี้ฉันไม่มั่นใจในรูปลักษณ์ของตัวเอง โดยเฉพาะทรงผม”

หนูจำโผล่ออกไปแล้วก็เพิ่งรู้ว่าคิดผิด สายตากมของชายหนุ่มค่อยๆ เลื่อนจากใบหน้าเธอขึ้นไป...สูงขึ้นอีกนิดจนถึงเหนือหน้าผาก เขาพินิจพิเคราะห์ผมรวบตึงด้านหน้าของเธอ ก่อนจะมองเลยไปตรงท้ายทอยซึ่งมวยต่ำกองอยู่ตรงนั้น แล้วหัวเราะหึๆ...ไ้มารยาทสิ้นดี!

“คุณหัวเราะเยาะฉันหรือ” หนูจำแหลั่นคร้าว

“คุณคิดไปเอง ผมเปล่านะ” คนปฎิเสธโบกไม้โบกมือประกอบด้วย

“แต่ฉันได้ยิน ตลกทรงผมฉันละสิ ชี! ก็ใครละเป็นคนสั่งให้ทำ” เธอเขว่ะทันควัน

“ผมว่าก็น่ารักดีออก ไม่เห็นต้องไม่มั่นใจเลย ถึงทรงผมจะแก่ แต่หน้าคุณยังเด็ก จะกลัวไปทำไม”

หนูจำใช้เวลาสองวินาทีในการคิด เธอควรไม่ให้เขาตำหนิทรงผมเธอว่าแก่หรือดีใจกับคำชมว่าเธอหน้าเด็กกันแน่ แล้วก็ปลอบใจตัวเองด้วยการเลือกประเด็นหลัง...ไม่อย่างเชื่อว่าคำชมจะหลุดออกมาจากปากเท่าฟ้า ไหนจะต้นประโยคที่ปลอบใจว่า ‘ก็น่ารักดีออก’ นั่นอีก เห็นชายหนุ่มดูผ่อนคลายกว่าเมื่อก่อนเธอจึงเอ่ยเสียงอ่อนๆ

“ขอร้องละนะ วันนี้อะยังเพิ่งไปตลาดเลย เอาเป็นว่าพรุ่งนี้ฉันจะเตรียมตัวให้พร้อม เราไปตลาดกันพรุ่งนี้ดีกว่า นะค้า” หญิงสาวลงทุนออกด้อน บอกเลยว่าถ้าเป็นยายสั้มจิตต้องสำเร็จทุกครั้ง แต่...

“ไม่ได้ คุณต้องไปตลาดกับผมวันนี้ แล้วก็เดี๋ยวนี้ด้วย เรามีเวลาไม่มากนัก อย่ามัวแต่โยกโย้ นี่ก็ชักสายแล้ว ผักพื้นบ้านหลายๆ อย่างขายหมดเร็ว เข้านี้ผมตั้งใจจะสอนให้คุณรู้จักผักต่างๆ ซึ่งเราต้องใช้ รู้รึเปล่าว่าร้านอาหารของแม่คุณนะ ที่โดดเด่นมาก ส่วนหนึ่งเพราะหลายเมนูใช้ผักพื้นบ้านหายากมาทำ ไม่ใช่ผักดาษดื่นตามท้องตลาดที่มีแม่กระทั่งในห้าง คุณต้องเรียนรู้อีกมาก ถ้าคิดจะเปิดร้านขายในไม่กี่เดือนข้างหน้า”

คำพูดยาวๆ ที่บ่งบอกว่าครูหนุ่มของเธอทำการบ้านมาอย่างดีทำเอาหนูจำต้องหยุดคิด นี่การที่เขาขอเมนูร้านตำรับไทยไปดูล่วงหน้าตั้งแต่อาทิตย์

ที่แล้ว เขาก็ไม่ได้ขอไปเล่นๆ แต่กลับนำไปศึกษา เตรียมพร้อมสำหรับการสอน จะว่าไปเขาก็เป็นครูที่ดีไม่น้อยเลยนี่นา...ได้สติตั้งนั้นแล้วหญิงสาวจึงเอ่ยเบาๆ

“ไปได้”

“ไม่ต้องห่วงนะ ต่อให้ทำผมทรงไหน คุณก็น่ารักอยู่ดี”

อะไรนะ! หนูจำไม่ได้หุฟาดไปใช้ไหม เท้าฟ้าซมเธออีกแล้ว! แม้ตามด้วยการที่เขาหันหลังเดินนำออกจากครัว แต่เธอยังรู้สึกได้ว่าน้ำเสียงเขาดูจริงใจ ไม่ได้แกล้งพูด

หญิงสาวจึงเร่งฝีเท้าตามไปด้วยหัวใจอันพองโต...นี่เป็นครั้งแรกที่ได้ยินคนชมว่าเธอน่ารักตลกขำตลกๆ กันตั้งสองครั้งสองครา แถมชมแบบซึ่งๆ หน้าขนาดนี้ไม่ดีใจก็บ้าแล้ว...แม่ชมแล้วเดินหนีก็เถอะ

“ฉันขอไปบอกยายจืดก่อนได้มั๊ยคะ”

กำลังทำ ยะ ชา เริ่มมา เมื่อหญิงสาวรู้สึกรู้ว่าเท้าฟ้าก็ดูเป็นผู้ใหญ่ที่น่าเชื่อถือ มองออกว่าสิ่งไหนน่ารัก ไม่น่ารัก

“ตามสบาย แต่เร็วหน่อยนะ ผมจะไปรอคุณในรถ”

เขาขี่มopedไปยังรถเก๋งสีดำคันใหญ่ใต้ต้นชงโคข้างบ้าน เพิ่งรู้ว่าวันนี้เท้าฟ้าขับรถมา แทนที่จะเดินผ่านใต้ต้นมะขามท้ายบ้านเหมือนเมื่อวาน คงเพราะรู้ว่าต้องพาลูกศิษย์ออกไปตลาด ทุกอย่างที่เขาทำดูจะผ่านการคิดและวางแผนไว้อย่างดี

“โอเคค่ะ ขอเวลาแป๊บเดียว”

หนูจำก้าวเท้าเร็วๆ ขึ้นบันไดเรือน ไม่ก็อดใจก็โผล่หน้าไปร้องบอกผู้เป็นยาย

“จำต้องไปตลาดกับคุณครูนะคะยาย เขาจะสอนวิธีเลือกซื้อผักพื้นบ้านไปก่อนละค่ะพี่เจ็ด” หญิงสาวถือโอกาสลาแขกของบ้านไปด้วยเลย

“เออ แล้วก็ดูแลตัวเองดีๆ ละ” ยายสัมผัสจิตตะโกนไล่หลัง

“จะยาย ไม่ต้องห่วง จำไปละ”

อุตลำห์รีบแทบแย้ พอวังมาถึงใต้ต้นชงโค ก็พบว่าเท่าฟ้าไม่ได้เข้าไป
นั่งสตาร์ตรถรอกอย่างที่เขาบอก เขานั่งอยู่ข้างรถ ในมือถือโทรศัพท์ สีหน้า
เคร่งเครียด

“ผมขอรู้ละ อย่าโทร. มาอีก ถึงโทร. มาก็คขอให้รู้ว่าผมจะไม่รับ
อีกแล้วนะดวงยิหวา แค่นี้ก่อน”

ไม่ได้แอบฟัง แต่หนูจำได้ยีนชัดเจนนเต็มสองหู สงสัยจะเป็นเรื่องจริง
กับข่าวที่ว่าดาราสาวชื่อดวงยิหวาที่เคยหักอกเท่าฟ้า ไปแต่งงานกับชายแก่
เศรษฐีอันดับต้นๆ ของเมืองไทยนั้น คุณเธอเพิ่งหย่ากับสามี พร้อมหวนคืน
สู่คนรักเก่า

“ขึ้นรถสิ”

น้ำเสียงสั่งเกือบตะคอกจนหนูจำนนน้อยใจ เธอเปิดประตูรถแล้ว
เข้าไปนั่งบนเบาะข้างคนขับ อันที่จริงอยากกระแทกกระทั้นกว่านี้ แต่สังเกต
ใบหน้าคมเข้มที่มีร่องรอยหงุดหงิดแล้วเธอก็ตัดสินใจสร้างความปลอดภัย
ให้ตัวเองด้วยการไม่ระบายอารมณ์มากนัก ใช้วิธีนั่งเงียบๆ ไม่พูดไม่จา
จนรถมาถึงที่หน้าตลาดสดของอำเภอ นี่ใจคอเขาจะไม่พูดกับเธอแบบนี้
ไปเรื่อยๆ เลยเธอ แล้วการเรียนการสอนจะเป็นอย่างไร หญิงสาวตัดสินใจ
บอก ตอนที่เขาดับเครื่อง

“ถ้าวันนี้คุณไม่มีอารมณ์สอน ก็ไม่ต้องสอนฉันแล้วก็ได้ ดูท่าทาง
คุณหงุดหงิดมากเลยนะ”

“ผมไม่ใช่อารมณ์ในการทำงาน” เขาบอกเสียงเข้ม ยังไม่หันมาสบตา
เธอ

“แล้วที่นั่งขับรถโดยไม่พูดกับฉันสักคำนั้นละ” หนูจำอดโพล่งไม่ได้

“ตอนนั้นผมสงบสติอารมณ์อยู่” เขาจ้องหน้าเธอ หนึ่งไปอึดใจก่อนบอก
ต่อ “แล้วตอนนี้ก็พร้อมสอนละ แค่นี้มาเห็นหน้าคุณกับมวยต่านั้นก็ทำให้
ผมอารมณ์ดีขึ้น”

ไม่อยากจะเชื่อเลยว่าจะได้ยินอะไรที่หักมุมขนาดนี้ในสภาวะตึงเครียด

หนูจำเบิกตากว้างก่อนแห้วลั่น

“อืตาบ้า! ดูลิ หัวเราะเยาะฉันอีกแล้ว” เธอตะโกนดังเกินกว่าที่ตั้งใจไว้ ก็มันน่าโมโหมั้ยะละ ก่อนหน้านั้นเท่าฟ้าหนึ่งมือจับพวงมาลัยแน่น สายตา จ้องบนถนน แต่พอหันมาเถียงกับเธอ เห็นหน้าเธอเข้าเท่านั้น เขาก็หัวเราะ พรีต...นี่ชื่อเธอยายตั้งให้จากหนังสือการ์ตูนสมัยเก่าที่ชื่อ ‘หนูจำ’ นะ ไม่ใช่ ‘ชายหัวเราะ’!

“ผมไม่ได้หัวเราะเยาะ แต่ทรงผมกับใบหน้าคุณทำให้ผมอารมณ์ดีขึ้น นะ น่ารักมั้ยะละ”

“ดีใจตายละ” หญิงสาวประชุดประชันขณะกอดอก ชูคอ ทำท่า เหมือนมั่นใจ ทั้งที่ภาพตัวเองในกระจกเมื่อเข้ากำลังตามมาหลอกหลอน

“เอาเป็นว่าผมขอโทษนะ ที่หงุดหงิดไปหน่อย สัญญาว่าจะไม่เป็นอย่างนี้ อีกแล้ว เรารีบลงจากรถกันเถอะ เดี่ยวผมจะพาเดินไปดูแหล่งขายผักพื้นบ้าน ชาวบ้านเก็บใส่กระจาดมาขายกันสดๆ เลย คุณเห็นแล้วต้องตกตะลึง”

น้ำเสียงเท่าฟ้าคล้ายๆ ผู้ใหญ่หลอกล่อเด็กไม่มีผิด แต่หนูจำก็ดีใจนะ ที่ทำให้เขารู้สึกผ่อนคลายได้บ้าง ข้อสำคัญ ความดีที่หน้ากับผมตลกๆ ของเธอในเช้านี้อาจเป็นอานิสงส์ให้เขาไม่ดูมากตอนอยู่ในครัวด้วยกัน...หวังว่านะ

“เราจะเอาผักพื้นบ้านไปทำอะไรกันคะ” เธอตัดสินใจสงบศึกแล้วชวนเขาคุย

“เขานี้ผมแค่จะพาคุณมาดู มารู้อีกไว้อีกก่อน ถือเป็นการเรียนรู้นอกห้องครัว ไม่ซื้อก็ไม่ใช่ไรหรอก ชาวบ้านใจดี”

“อ้าว! แค่มาชอ ดู แม่ค้าไม่ด่าเอาหรือ”

“บอกแล้วไงว่าไม่หรอกน่า ผมรับรองปลอดภัย อีกอย่าง ถ้าจะซื้อจริงเราต้องมาเช็กว่านี่ สายๆ ผักบางอย่างก็หมด เอาเป็นว่าวันนี้แหละจะซื้อ ผมต้องขออนุญาตคุณตีห้าครึ่ง เราจะได้มาถึงตลาดไม่เกินหกโมง”

“เอ่อ...ขอให้วันนั้นมาถึงช้าๆ นะคะ” หนูจำรำพึงเบาๆ

“ที่ไม่ซื้อวันนี้ละ มีอีกเหตุผลคือตามตารางที่ผมวางแผนการสอนไว้ วันนี้เราจะทำแกงเผ็ดเปิดอย่างกัน ซึ่งยังไม่ต้องใช้ผักพื้นบ้านอะไร ผมต้องการให้คุณได้เรียนรู้ไว้แค่นั้นเอง ที่สำคัญคือยังไงผมก็ต้องเข้าตลาด มาเอาเปิดอย่างร้านแป๊ะตี๋ที่โทร. สั่งไว้เมื่อวานอยู่แล้ว ไม่ต้องห่วงนะ วันนี้เมนูง่ายๆ สอนแป็บเดียวคุณก็ทำได้”

“ง่ายเหอะคะ! แกงเผ็ดเปิดอย่างเนี่ยนะ คุณแน่ใจเหอะว่าฉันจะทำได้ ฉันยังไม่เคยกินเลยด้วยซ้ำ” หญิงสาวโอดโอยเป็นชุด

“ได้สิ และคุณต้องทำให้อร่อยด้วย รู้บ้างมั้ยว่าเป็นเมนูเด็ดของร้าน ตำรับไทยในสายตากคนต่างชาติเลยนะ โดยพื้นฐานนะฝรั่งชอบกินเปิดอย่างกันอยู่แล้ว มาเจอแกงเผ็ดเปิดอย่างเข้าไป เขาถึงได้เอาไปเขียนลงคอลัมน์ให้ร้านแม่คุณโด่งดังไง”

อันที่จริงเรื่องนี้หนูจำเคยได้ยินมาบ้างแล้ว แต่เพราะสมัยนั้นเธอเอาแต่เรียน ไม่เคยสนใจกิจการของแม่เลย อีกอย่างแกงเผ็ดเปิดอย่างในสำหรับอาหารที่บ้านเธอไม่เคยแตะ เพราะใจคิดว่ามันไม่น่าจะเข้ากันเลยกับการเอาผลไม้ไปใส่ในแกง

“ไม่รู้แม่บรรจุเมนูสมัยใหม่นี้เข้าไปในร้านได้ไง ปกติเห็นเน้นแต่อาหารออกแนวชาววัง โบราณๆ หน่อย”

“คุณไม่รู้อะไรซะแล้ว แกงเผ็ดเปิดอย่างเนี่ย ตามตำราบอกว่าเริ่มทำมาตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ห้าแล้วนะ อาหารชาววังแท้ๆ เลย”

“จริงเหอะคะ” หนูจำเริ่มนึกสนุก เธอไม่คิดเลยว่าอาหารไทยจะมีเรื่องราวน่าสนใจขนาดนี้

“ใช่สิ สมัยก่อนถึงขั้นปรากฏอยู่ในตำราอาหารในวังหลายสาย เปิดอย่างที่ใช้ถ้าจะให้ตรงตำราต้องเป็นเปิดอย่างแบบกวางตุ้งนะ”

เริ่มเรื่องมากอีกแล้ว...หนูจำค่อนข้างอดอยู่ในใจ ไม่นึกเลยจริงๆ ว่าเรื่องกิน คนเราจะเรื่องเยอะกันได้ขนาดนี้ แต่กินะ ไม่มันการทำอาหารคงไม่ถือเป็น ‘ศาสตร์’ อย่างหนึ่งหรอก

“แล้วของแป๊ะตันีสู้ตรกวางตั่งเหวอะ”

“ใช่ เป็นร้านโปรตของปูทอง สนิทกับปูมาก ปูถามันที่ว่าสู้ตรกวางตั่งขานานแท้ เจ้าของอพยพมาจากมณฑลทกวางตั่งโน้นเลย อีกอย่าง แม่คุณก็ใช้เบ็ดอย่างร้านนี้แหละ”

หญิงสาวได้แต่พยักหน้ารับรู้ อดนึกไม่ได้ว่าเธอเองเสียอีก เป็นลูกแท้ๆ แต่กลับรู้เรื่องราวร้านอาหารของแม่น้อยเหลือเกิน ดีที่แม่ตั้งคำถามสนทนากับย่าน่อมของเท่าฟ้า หลายเรื่องจึงถูกถ่ายทอดมาถึงเธอในวันนี้จนได้

“เราไปกันเถอะ ผมมัดแต่ชวนคุณคุย เราต้องตรงไปทางโน้นก่อนที่ตลาดจะวาย ไปดูผักพื้นบ้านด้วยกัน”

หนูจ๋าลงจากรถแล้วเดินเร็วๆ ตามร่างสูงส่งไป เพิ่งสังเกตว่าเขาแต่งตัวผิดมนุษย์มนาแถวนี้ กางเกงสแล็กส์สุดเนี้ยบกับเสื้อเชิ้ตลายทาง นุ่งทับแถบคาดเข็มขัดเรียบร้อยอีก ดูๆ ไปเหมือนพวกทำงานในออฟฟิศ มาเดินตลาด ...เอ แต่จะว่าไปเธอก็ไม่ได้แปลกน้อยกว่าเขาหรอกนะ คงคล้ายคุณครูเก่าๆ ที่เข้าตลาดสดมาซื้อของเหมือนกัน หาความเป็นตัวของตัวเองไม่ได้เลย

เท่าฟ้าพาเธอมาเดินสำรวจพูดคุยกับชาวบ้านที่เอาผักพื้นบ้านหายากมาขาย ต่างก็วางกระจาดแบกกับดินไปตามทางเดินด้านข้างตลาด ดูเหมือนเขาสนิทกับทุกคนมาก ทักทายกันตลอดทาง คงจะมาบ่อย

“อ๋อ! พ่อเท่า วันนี้พาสาวมาด้วย จะหาซื้อผักอะไรเป็นพิเศษหรืเปล่า” แม่ค้าวัยกลางคนซึ่งมีกระจาดใหญ่ที่สุดในละแวกร้องทักอย่างสนิทสนม

“วันนี้คงไม่ซื้ออะไร ปาลูกศิษย์มารู้จักผักพื้นบ้านไว้บ้าง ขอผมดูหน่อยว่ามีผักอะไรมา” ชายหนุ่มพยายามเน้นคำว่าลูกศิษย์ แต่อีกฝ่ายดูไม่ใส่ใจ เอาแต่ยิ้มกริ่ม สังเกตเธอตาไม่กะพริบ

“เหลือไม่ก็อย่างแล้ว ลองดู ลองอธิบายกันเอาเองนะ ป้าไม่ถนัด”

หนูจ๋าขมวดคิ้วขณะมองผักในกระจาด ไม่มีอันไหนที่คุ้นตาเลย เท่าฟ้าคงเห็นหน้าจมนของเธอ เขาจึงเริ่มอธิบายซ้ำๆ

“อันนี้ผักแพวนะ บางทีก็เรียกผักไผ่ กลิ่นจะฉุนนิดนึง ผมว่าคุณน่าจะเคยเห็นมาบ้าง สมัยนี้นิยมกินกับอาหารรสจัดๆ แล้วก็เหม็นเนื่องจากเวียดนามที่กำลังฮิตนะ ถึงจะฉุนและรสเผ็ดหน่อย แต่แคลเซียมเยอะมาก เป็นที่สองรองก็แต่แครอทเท่านั้น”

หนูจำหลุดหัวเราะนิดหนึ่งกับชื่อผักชนิดหลัง ชายหนุ่มไม่สนใจ ยังคงอธิบายต่อ

“แล้วโน่น ยอดสะเดา คุณน่าจะรู้จักมาบ้างแล้ว มันขมก็จริง แต่กินกับน้ำปลาหวานแหม่นด้วยรสชาติอร่อยมาก วันหลังผมจะสอนให้คุณทำ ส่วนนี้ ผักแล้ว”

“อะไรนะคะ” หญิงสาวถาม ดวงตาจ้องมองยอดผักสดอ่อนๆ สีเขียวในกระຈาดที่เท่าฟ้าชื้ออยู่

“ผักแล้วเนี่ย เอาไปยำกับปลาหนึ่ง อร่อยที่สุด ส่วนนี้ก็ผักกูด ผักกูดนี้เป็นผักบอกสภาวะแวดล้อมได้รู้มัย ตรงไหนที่อากาศไม่ดี ดินไม่บริสุทธิ์ มีสารเคมีเจือปน จะไม่ยอมขึ้นเลย ผักกูดเอาไปยำ หรือผัดน้ำมันหอย หรือแกงกะทิกับปลาอย่างก็ได้ น่ากินเพราะเป็นผักปลอดสารพิษแน่นอน”

หนูจำเริ่มรู้สึกสนุกกับการเรียนรู้ เธอเองจบเภสัชมาก็พอจะมีความรู้พื้นฐานเรื่องพืชสมุนไพรบ้าง แต่ผักที่มีประโยชน์ของไทย เธอยังไม่เคยศึกษา

“ขอบคุณนะครับป้า วันหลังผมถึงจะมาอุดหนุน ต้องรีบไปก่อนละครับ” ชายหนุ่มบอกแม่ค้าขายผักอย่างสุภาพจนผิดหู ช่างแตกต่างจากน้ำเสียงเวลาหันมาพูดกับเธอเหลือเกิน “ไปกันเถอะ ต้องเดินอีกพักนึงกว่าจะถึงร้านแป๊ะตี้”

เขาคว้าข้อมือเธอออกเดิน แต่หนูจำยังได้ยินเสียงแม่ค้าตะโกนตามหลังมา

“แฟนสวยนะเนี่ย เป็นครูอยู่โรงเรียนไหนน้อ”

หญิงสาวรีบก้าวฉับๆ จากมา ความมั่นใจเริ่มหดหาย เธอพูดเบาๆ

“ฉันยืนรอคุณที่รถได้มั๊ย ชี้เกียจไปที่ร้านเปิดยาง คือ...ฉันเมื่อยขาอะ”
เธออ้างไปส่งๆ ขณะยกมือขึ้นแตะมวยผมตรงท้ายทอย

“ไม่ได้ เราต้องไปด้วยกัน ระหว่างทางผมจะชี้ให้คุณดูของสารพัด
ในตลาด ซึ่งเชื่อเถอะว่าส่วนใหญ่คุณยังไม่รู้จัก ถ้าความรู้คุณน้อย เวลาสั่ง
คนมาซื้อ คุณจะทำไฉนบ้าง ตามผมมา”

น้ำเสียงดูๆ พร้อมแววตาเคร่งขรึมทำเอาหนูจำจำต้องเดินตามเขาไป
ไม่อยากนึกเลยว่าวันนี้ในครีวจะเป็นวันอันเหนื่อยอ่อนขนาดไหน...แกงเผ็ด
เปิดยาง!...แค่ได้ยืนซื้อเมนูก็ขนหัวลุกแล้ว

ยังไม่รวมคุณครูจอมพิฆาตที่ดูจะอารมณ์ไม่ค่อยดีนั้นอีก หวังว่า
วันนี้เธอคงไม่ถูกฆ่าตายคาห้องครีวนะ

แกงเผ็ดเปิดอย่างกับทอดแรก

ไม่เอาก็คือเลย ที่ซึ่งหนูจำอาจโดนฆ่าตายกลับไม่ใช่ห้องครัว แต่เป็นหน้าร้านแปะตัวเอง เมื่อเธอบังเอิญเจอพี่ชายจอมโหดเข้า ชัยพฤกษ์ ปรีเข้ามาหา ทันทีที่เห็นเธอเดินเคียงคู่ไปกับเท่าฟ้าคู่ปรับเก่า

“หนูจำ นี่แกมาทำอะไรที่นี่เฮอะ แล้วทำไมมากับมัน”

มือใหญ่ของพี่ชายจอมใจร้อนคว้าหมับเข้าที่ข้อมือเธอแล้วกระชาก ร่างบอบบางออกห่างจากร่างสูงสง่าของเท่าฟ้า แค่นั้นยังไม่พอ ชัยพฤกษ์ ยังปรีเข้าไปจะทำร้ายฝ่ายตรงข้ามจนหนูจำต้องตะโกนลั่น

“อย่านะพี่พฤกษ์ ฟังจำอธิบายก่อน”

“ไม่ฟังแล้วว๊าย นี่แกลืมไปแล้วหรือว่าไม่ควรไปยุ่งกับคนบ้านไหน แกอยากเจ็บใช้มั้ย” หนุ่มผิวนวกรโสรจจนหน้าแดง หนูจำชินเสียแล้วกับความเล็ดรื้อนของพี่ชาย เธอเร่งชี้แจงหวังให้ชัยพฤกษ์ได้สติ

“ยุ่งยุ่งอะไรกันพี่ นี่พี่ไม่ได้กลับบ้านนานจนไม่รู้ว่าคุณเท่าฟ้าเค้ามา ช่วยสอนจำทำอาหารนะ จำอยากเปิดร้านตำรับไทยอีกครั้ง แล้วพี่ก็รู้ว่าจำ ไม่มีความรู้เรื่องอาหารเลย ยายจี๊ดขอร้องให้เขามาสอน”

หนูจำพยายามอธิบายรวบรัดให้จบก่อนที่ชัยพฤษจะเหือดตาลไป
กว่านี้ ท่าทางพี่ชายจะคิดได้ เสียบอกล่วงเมื่อได้ยินคำว่า 'ร้านตำรับไทย'
“จึ้นก็แล้วไป แต่ทำไมแกต้องออกมาเดินควงกับมันในตลาดแบบนี้
ด้วย”

“ไปกันใหญ่แล้วพี่ จำเนี่ยะเดินควงกับเขา ถ้าพี่สังเกตดีๆ คงเห็น
แล้วว่าเราเดินมาด้วยกันก็จริงแต่ต่างกันเป็นว่า พี่คิดว่าจำอยากหาเรื่อง
ใส่ตัวจริง ไม่เอาละ ไม่อยากเถียงกันตรงนี้ มีอะไรไปคุยกันที่บ้าน”

หนูจำตัดบท เมื่อเห็นแล้วว่าชาวบ้านที่เดินไปเดินมาหน้าตลาดหันมา
มองด้วยความสนใจ ยิ่งเห็นชายร่างสูงผิวสีน้ำตาลเข้มใบหน้าคมสันในชุดที่ดูดี
กว่าคนทั่วไปกำลังจะถูกประทุษร้ายก็ยิ่งเข้ามามุงดูกันยกใหญ่

“ก็ได้ จึ้นพี่กลับก่อน แล้วแกก็รีบกลับบ้านละ” ชัยพฤษบอกอย่าง
จำยอมตามประสาพี่ชายที่รักน้องสาวยิ่งชีวิต แม้จะหวงแค่ไหนก็ไม่กล้า
ขัดใจอยู่ดี

“ซื้อเบียร์เสร็จก็กลับแล้วพี่ ไม่ต้องห่วงนะ” น้องสาวปลอบพี่ชายตัวโต
ซึ่งแม่ไปขลุกอยู่ในสวนมะนาวเป็นเดือนก็ไม่ทำให้ผิวเขาคัลล้าสักเท่าใด
ครอบครัวเธอมีลักษณะเด่นคือสีผิวที่ออกขาว ผลพวงจากบรรพบุรุษ
ส่วนใหญ่ล้วนผิวอ่อนใส ไม่เคยมีใครรับคู่ครองผิวเข้มเข้ามาผสมปน
สักราย บอกได้เลยว่าความขาวอยู่ในสายเลือดกันทีเดียว

เมื่อพี่ชายผลจากไปหนูจำก็ถอนใจโล่งอกแล้วเดินตามเท้าฟ้าเข้าไป
ในร้านเบียร์ที่อดแปลกใจไม่ได้เมื่อเห็นผู้คนพลุกพล่านทั้งหน้าร้านและภายใน
กลิ่นเบียร์หอมฉุยทำเอาน้ำลายสอ เพิ่งรู้ว่าข้าวหน้าเบียร์ร้านนี้เปิดแต่เช้าตรู่
มีลูกค้านั่งกินอยู่แล้วหลายโต๊ะ เบียร์ดีอยู่นานหน้าเขียงอันใหญ่เอ่ยมักหันที่

“มารับเบียร์ที่สั่งไว้ให้มั้ยอาเท่า อ้าวให้เด็กเตรียมไว้รอแล้ว” ชายวัย
กลางคนหน้าตาสมูทักทายด้วยรอยยิ้มกว้างโชว์ฟันกระต่ายอันเป็น
ลักษณะเฉพาะของเขา เลื้อยียดคอกลมสีขามอมๆ ที่สวมอยู่เปียกชื้นด้วย
เหงื่อ

ลูกน้องแป๊ะตรูู้หน้าที่ หิ้วถุงเปิดตัวโตะมายืนให้เท่าฟ้าพร้อมรับเงินไป
อาแป๊ะหน้าเขียวแหม่นอยู่ยังอุตสาห์ตะโกนตามหลังมา

“ทำแกงเผ็ดเสร็จแล้วเอามาให้อัวชิมมั่งนะ หนุ่มสาวช่วยกันทำ ระวัง
จะออกหวานไปก็แล้วกัน” เจ้าของร้านปิดท้ายด้วยเสียงหัวเราะลั่น

“นี่คุณปาวประกาศไปทั่วเลยเธอว่าสอนฉันทำอาหารนะ” เธอหันไป
ถามเสียงเซียว เท่าฟ้าเลิกคิ้ว ยกไหล่หน่อยๆ ก่อนพูด

“ใครบอกละ แป๊ะตีแกรู้ก็เพราะคุณนั่นแหละ ตะโกนอธิบายพี่ชาย
ชะล้นตลาดขนาดนั้น แฮ่ พี่พฤษณ์ที่เคยใจร้อนยังงี้ก็ไม่เปลี่ยนแปลงนะ
ไม่รู้ตอนนั้นพี่สาวผมไปชอบพี่ชายคุณเข้าได้ยังไง แถมลงท้ายก็ต้องอกหัก
ไปตามระเบียบ” เขาพาออกนอกเรื่องย้อนไปถึงอดีต

“ถึงพี่ฉันใจร้อนแต่เขาก็เป็นคนดียะ เวลาปกติพี่พฤษณ์น่ารักออก
จะตาย ฉันว่าคุณก็น่าจะพอรู้ มีช่วงนึงคุณนั่นแหละที่ช่วยเป็นพ่อสื่อให้
พี่ดาวกับพี่พฤษณ์ ฉันจำได้”

“ก็จริง ตอนนั้นผมเห็นใจเพราะทั้งคู่โดนผู้ใหญ่กีดกันสุดชีวิตทั้งที่
รักกันมาก ก็เลยช่วยเท่าที่ช่วยได้ แล้วก็ต้องยอมรับว่าคิดผิด พี่ผมถูก
หักอกยับเยิน” เขาทำหน้าเศร้าเหมือนอกหักเสียเอง

“ไม่ใช่สักหน่อย ฉันว่าโชคชะตาพาไปต่างหากละ คุณไม่รู้ลึกลึซึ้งอย่าง
ฉันหรอก พี่พฤษณ์ก็เจ็บปวดไม่แพ้กัน เขาไม่ได้เลวร้ายอย่างที่คุณกับพี่สาว
คิดหรอกนะ”

หนูจำปกป้องพี่ชาย อันที่จริงเธออยากแฉเบื้องลึกลึเบื้องหลังให้หมด
เปลือก แต่ติดตรงสถานที่และสถานการณ์ยังไม่เอื้ออำนวย อีกอย่างเธอ
ไม่อยากไปวุ่นวายเรื่องส่วนตัวของชัยพฤษณ์ให้มากนัก แต่อย่างไรหนูจำ
ก็มั่นใจว่าสักวันเท่าฟ้าต้องเข้าใจพี่ชายเธอ

“ความรักบางทีก็วุ่นวายน่าปวดหัว ผมว่าเรารีบกลับไปเรียนทำอาหาร
กันดีกว่า สนุกกว่าเยอะ” ชายหนุ่มตัดบทขณะเดินมาถึงรถ

นั่นสินะ หนูจำต้องยอมรับว่าเธอใจจดใจจ่อกับการฝึกปรี๊อ รู้สึก

สนุกมากขึ้นกับการทำอาหารซึ่งมีเทคนิควิธีการที่น่าสนใจไม่น้อย

เป็นเพราะเสน่ห์ของอาหารไทย ไม่ใช่เพราะครูที่สอนเน่นๆ เธอ
มั่นใจ

“ใส่ถุงนุ่นเหียนะ คุณแน่ใจหรือ”

หนูจำสงเสียงลั่นครวเมื่อครูหนุ่มเริ่มอธิบายส่วนผสมที่ต้องใช้ในการ
ปรุงแกงเผ็ดเป็นอย่างดี แม่เคยเห็นแกงที่ปรุงเสร็จแล้วแหวหนึ่งว่าใส่ผลไม้
ลงไปด้วย แต่เธอไม่คิดเลยว่าจะมีถุงนุ่นอยู่ในแกงเผ็ด

“ดูถูกกันเกินไปแล้ว รู้ไว้ด้วยว่าทุกสูตรที่มาสอนคุณ ไม่มีมีว ผม
เป็นศิษย์มีครูนะ และย่าน้อมของผมก็เชี่ยวชาญอาหารไทยไม่มีใครเกิน
ถ้าคุณไม่รู้ก็รู้ไว้เสียด้วยว่าท่านะเคยเป็นแม่ครัวอยู่ในวังตอนสาวๆ ผม
รับประกันว่าสิ่งที่สอนคุณคือตำรับอาหารไทยแท้ๆ ถึงได้บอกคุณตลอดว่า
ถ้าจดได้ให้จด ผมจะไม่พูดและสอนซ้ำๆ มันน่าเบื่อ แล้วอีกอย่างก็มีเรื่อง
มากมายที่อยากสอน”

“ค่ะ”

พอเขาทำเสียงเข้ม เธอก็เริ่มสำนึก จะว่าไปเท่าฟ้าก็ค่อยๆ พิสูจน์ให้
เธอเห็นแล้วว่าเขายอดเยี่ยมขนาดไหน โชคดีจริงๆ ที่เขายอมมาสอนเธอ
คิดได้ตั้งนั้นแล้วลูกศิษย์สาวก็รีบทำตัวสงบเสียงย่นทันที

“วันนี้ส่วนผสมเยอะมาก เพราะผมจะสอนคุณตั้งแต่การตำน้ำพริกแกง
ด้วยตัวเอง ขออย่าเลยว่าคุณอยากให้ร้านคุณโดดเด่นต้องไม่ซื้อพริกแกง
จากตลาดมาแถมให้ลูกค้า คุณต้องทำเอง ถ้าทำสดไม่ได้ทุกจานอย่างน้อย
ก็ต้องตำแล้วเก็บไว้ในตู้เย็น ทำเครื่องหมายไว้ว่าเป็นน้ำพริกแกงชนิดไหน
หากไม่ยอมออกแรงเองคุณต้องหาลูกมือมาคอยตำและคุณเป็นคนบอก
สูตรให้เขา ยินควบคุมชนิดนี้ในระยะแรก” เขาแนะนำเสียงขึงขัง ก่อนผายมือ
ไปยังถ้วยใส่เครื่องปรุงรสพริกแกง “คราวนี้ก็มาดู ผังซ้ายมือของคุณ
ทั้งหมดนี่คือเครื่องแกงที่ต้องใส่ลงไปตำด้วยกัน”

หญิงสาวกวาดตาไปบนโต๊ะเตรียมอาหารฝั่งซ้ายแล้วแทบเป็นลม เมื่อเห็นว่าส่วนผสมเหล่านั้นเธอแทบไม่รู้จักชื่อเลย หนูจ๋ารีบคว้าสมุดคู่มือมาเตรียมจด มันใจว่าไม่สามารถจำได้หมดแน่ อีกอย่างถ้าวันต่อไปเธอทำแกงชนิดอื่น ก็คงใช้วัตถุดิบต่างกันไปอีก ต้องเกิดการสับสนแน่ๆ

ท่าทางครุ่นหม่นจะพอใจ เขายิ้มน้อยๆ เมื่อเห็นสมุดในมือเธอ

“ดีมาก นั่นคือสิ่งที่ผมอยากให้คุณทำ เครื่องแกงของไทยเรายากแก่การจดจำ โดยเฉพาะมือใหม่ คุณควรจดไว้ให้ละเอียดทุกครั้ง เวลาจะทำแกงขายก็ค่อยเอาตำรามาเปิด ตำไปที่ละอย่าง”

ไม่ได้ฟังผิดแน่ๆ น้ำเสียงของเท่าฟ้าปะปนไปด้วยความเห็นใจจนเธอต้องยกหน้าขึ้นมอง เห็นสีหน้าเขาก็เป็นไปตามน้ำเสียงจริงๆ ด้วย

“ผมยอมรับนะ ถ้าผมเป็นคุณก็คงหนักใจมาก ยิ่งไปก้อย่าทำอะไรก่อน ผมสัญญาว่าแรกๆ ที่เปิดร้านอีกครั้ง ผมจะมาช่วยคุณดูแลสักระยะ แต่คุณต้องรับปากว่าจะตั้งใจเรียนให้จบคอร์ส ไม่ท้อเสียก่อน”

“ฉันสัญญาค่ะ” หนูจ๋าตอบแบบไม่ต้องคิด ในเมื่อเขามีน้ำใจบอกว่าจะมาช่วยในช่วงแรกซึ่งคงสาหัสสำหรับเธอ ทำไมเธอจะให้สัญญาไม่ได้ว่าจะตั้งใจเรียน เพราะอันที่จริงนั่นเป็นสิ่งที่เธอต้องทำอยู่แล้ว แค่วันที่สองก็เห็นหนทางซรุขระแสนยากลำบากข้างหน้า แต่อย่าหวังว่าเธอจะท้ออย่างไรเสียร้านตำรับไทยก็ต้องเปิดรับลูกค้าอีกครั้งให้ได้ ไม่ว่าที่ สุดแล้วอาจใช้เวลาหลายเดือนกว่าที่คิดไว้ก็ตาม

“นี่อะไรคะ” หญิงสาวถาม สายตาจดจ้องไปยังเครื่องปรุงน้ำพริกแกงที่เป็นเม็ดรีๆ คล้ายข้าวสารบนโต๊ะ พยายามนึกชื่อมาพักหนึ่งแล้ว แต่ก็ไม่มีออก

“ยี่หว่า นี่คุณไม่รู้จักยี่หว่าเหรอเนี่ย”

น้ำเสียงเข้มๆ เริ่มกลับมา สีหน้าประหลาดใจของเท่าฟ้าทำเอาหนูจ๋าต้องโวยออกไป

“คุณคิดว่ามีใครรุ่นใหม่ก็คนที่รู้จักยี่หว่า ดุชะตักใจเลย ยี่หว่านะ

“ไม่ใช่กระเทียมหรืออะไรที่มันพึ้นๆ ฉันจะได้รู้จักไปซะหมด”

ได้ผล เท้าฟ้าเสียวอ่อนลง แม่ใบหน้างยังเครื่องขมิ้นอยู่ก็ตาม

“คุณต้องจำไว้เลยว่าเจ้านี่ชื่อยี่หว่า ก่อนนำไปต๋าน้ำพริกแกงเราต้องเอาไปคั่วให้หอมเสียก่อน เดี่ยวเราจะทำไปพร้อมๆ กันทุกขั้นตอน จำไว้ว่ายี่หว่ามักใช้ร่วมกับลูกผักชีนี้เสมอ”

อะไรกันเนี่ย! ผักชีมีลูกด้วยเหรอ...หนูจำตกตะลึงขณะมองตามนิ้วชี้ใหญ่ๆ ของครูหนุ่มที่แตะลงบนถ้วยลูกผักชีเม็ดกลมๆ สีอ่อนคล้ายเม็ดพริกไทย สาบานได้ว่านี่เป็นครั้งแรกอีกเหมือนกันที่เธอรู้จักเครื่องเทศชนิดนี้

“ตามสูตรดั้งเดิมมักนิยมนำลูกผักชีหนึ่งส่วนต่อยี่หว่าสองส่วน แต่ก็ต้องตามความชอบของแต่ละบ้านด้วย บางทีก็ปรับได้นะ” พอเห็นสีหน้าตื่นเต้นปนมึนงงของลูกศิษย์ ชายหนุ่มก็ถอนใจยาว “ผมชักหวังว่าเราจะไปกันรอดมั๊ย อีกนานแค่ไหนคุณถึงจะทำอาหารไทยเก่ง”

ดูเหมือนครูหนุ่มจะท้อจริง สายตาเขาที่ทอดมองหนูจำเหมือนเธอเป็นคนนำส่งสารที่สุดในโลกนั้นทำเอาหญิงสาวฮึดสู้ บอกเขาเสียงดัง

“รอดแน่นอน ขออย่างเดียวคุณห้ามถอดใจ ช่วยสอนฉันไปจนจบ ฉันจะพยายามนะคะ ยากยังไงก็จะทำได้” เธอยื่นเผชิญหน้ากับเขา ส่งคำอ้อนวอนจากหัวใจ

“ดีมาก หากคุณมุ่งมั่น ผมก็พลอยมั่นใจไปด้วย ถ้าฉันเราไปต่อกันเลย จดเสร็จแล้วใช่มั๊ย”

“ค่ะ”

“เริ่มจากการคั่วลูกผักชีกับยี่หว่าก่อน พร้อมแล้วค่อยต๋าน้ำพริกแกงกัน”

หิตขึ้นนคอ! คำนี้เหมาะที่สุดสำหรับบทเรียนวันนี้

แต่มันก็สำเร็จออกมาได้จริงๆ ด้วย ...หนูจำทำแกงเผ็ดเปิดเตา

เป็นแล้ว!... เธออยากตะโกนให้ลั่นคังน้ำเจ้าพระยาเมื่อเห็นแกงในหม้อเดือดปุดๆ ส่งกลิ่นหอมฉุยพร้อมรับประทาน ไม่ได้คิดไปเองแน่ๆ กลิ่นนั้นช่างเย้ายวนชวนกินเสียเหลือเกิน

“ฉันทำได้ด้วย ไม่อยากเชื่อเลย”

ลูกศิษย์สาวรำพึงกับหม้อเคลือบบนเตา เบียด่างตัวเดียวทำแกงได้เป็นหม้อ เธอลองคำนวณดูคร่าวๆ ถ้าตัดขายคงได้หลายชาม แบบนี้ก็ไม่น่าจะขาดทุน มีน้ำละ แม่ตุ๊กตาของเธอถึงได้หลงใหลการทำร้านอาหาร แม้จะบ่นว่าเหนื่อย แต่การได้ทำในสิ่งที่รักแถมกิจการก็อยู่ได้แบบสบายๆ แม่จึงติดใจักหนาและทำต่อเนื่องมานานับสิบปี

“อย่าเพิ่งดีใจไป การเรียนของเรายังไม่เสร็จแค่นี้”

ชายหนุ่มเดินไปเปิดตู้เก็บจานชามในครัว เขาหยิบภาชนะที่ทั้งสีและรูปร่างสุดแสนธรรมดาขึ้นมาพิจารณาพิเคราะห์ ก่อนบอก

“คุณช่วยพาผมไปดูจานชามที่ครัวของร้านตำรับไทยหน่อยได้มั้ย ผมตั้งใจว่าจะค่อยๆ สอนวิธีการจัดจานไปด้วยเลย ต้องใส่ใจไม่แพ้รสชาติอาหารนะ ผมให้ความสำคัญเรื่องรูปลักษณะเป็นอันดับต้นๆ ด้วยซ้ำ”

เหงะละสิ! ถ้าไม่ให้ความสำคัญกับความสวยงามงามเขาก็คงไม่ไปคว่ำดารามาเป็นแฟนหรอก สาวน้อยหน้าตาธรรมดาอย่างเธอก็เลยโดนดูเอาๆ แบบไม่มีถนอมน้ำใจ กว่าจะแกงเสร็จหุแทบชา

“แต่ฉันให้ความสำคัญกับรสชาติมากกว่านะ ต่อให้สวยยังไงถ้ากินไม่อร่อยก็ไม่มีใครมาอุดหนุนหรอก สวยแต่รูป ใช้ได้ชะที่ไหน” หนูจ๋าดอดเขวะไม่ได้

“ถูกของคุณ เอาเป็นว่าเราเน้นทั้งสองอย่างให้ควบคู่กันไปจะดีที่สุดเถอะ เอาละ คุณเช็ดเหงื่อบนหน้าผากให้หมดแล้วเราออกไปหาจานชามที่ร้านกัน” ดวงตาคมของคนออกคำสั่งสำรวจใบหน้าเธออย่างใส่ใจจนหญิงสาวหน้าร้อนผ่าว

“ทำไมต้องให้เช็ดเหงื่อด้วย” เธอหาเรื่องมาถามแก้เขินจนได้

“ก็ไม่ต้องเจอยายคุณไง ผมไม่อยากให้คุณยายสับสนคิดว่าเอาหลานสาวมาทรมาน ท่านยิ่งทั้งห่วงทั้งหวงคุณชะชานั่น อีกอย่างคุณควรจำไว้ด้วยว่าแม่ครัวไม่จำเป็นต้องโหม หน้ามันย่อง ท่องไว้เลยว่าทั้งอาหารและคนทำต้องสวยพอกัน”

เอ่อ...ตำราที่ไหนเนีย ทำไมละเอียดลอปานนี้ หนูจำก่อนขอจดทะเบียนรับพิธีจากเท่าฟามาซบไบหน้า เขยีนจ้องจนเธอทำอะไรไม่ถูก จึงเซ็ดไปส่งๆ แล้วรีบเดินนำออกมาจากครัว

“ฉันมีกุญแจอยู่กับตัว เราไปที่ร้านกันเลยดีกว่า นี่ก็เที่ยงแล้ว เลยเวลาสอนนานๆ ฉันเกรงใจ”

ชายหนุ่มไม่ตอบคำ เขาเดินตามหลังเธอมาเงิบๆ จนถึงเรือนไม้ชั้นเดียวติดชายน้ำ มีระเบียบกว้างให้ลูกค้านั่งรับประทานอาหาร โต๊ะเก้าอี้ซึ่งเคยเรียงเต็มพื้นที่ถูกเก็บไปวางรวมกันตรงมุมมีผ้าพลาสติกคลุมไว้ เห็นแล้วหนูจำก็ใจหาย ยังไม่อยากเชื่อว่าแม่ได้จากไปแล้ว นี่เป็นเหตุผลที่เธอไม่ยอมเลียดมาที่นี่เลย เช่นเดียวกับทุกคนในเรือนดอกรักซึ่งไม่อาจเข้าใจกับการจากไปอย่างกะทันหันของพ่อและแม่ มีเพียงเสียงลมซึ่งรับหน้าที่พาเด็กเข้ามาทำความสะอาดให้เป็นพักๆ ร้านตำรับไทยจึงยังดูสะอาดสะอ้านไม่รกรุงรังจนน่ากลัว

บานประตูหน้าร้านถูกผลักเข้าไป เสียงกระดิ่งที่แขวนไว้ดังกรังกรัง สองหนุ่มสาวก้าวเข้าสู่ตัวร้านซึ่งพื้นที่ส่วนใหญ่ใช้เป็นครัว ลูกค้าเกือบทุกรายมักเลือกนั่งรับประทานอาหารท่ามกลางบรรยากาศโล่งๆ ตรงระเบียบริมน้ำมากกว่า ในร้านจึงมีเพียงเคาน์เตอร์คิดเงิน ห้องครัว และโต๊ะอาหารเพียงไม่กี่โต๊ะเท่านั้น เพื่อไว้สำหรับรายที่อยากชมวิวสวน ซึ่งก็น้อยมาก

ทันทีที่หนูจำเปิดประตูห้องครัว ชายหนุ่มก็ถึงกับอุทาน

“โอโฮ นี่ครัวทันสมัยขนาดนี้เลยหรอ ดูดีมากเลยนะ” เขากวาดตาไปทั่วห้องปรุงอาหารกว้างใหญ่ ตกแต่งแบบครัวสมัยใหม่เต็มรูปแบบ

“ใช่ค่ะ แม่เพิ่งลงทุนทำใหม่ไม่นานนี่เอง หลังจากใช้ครัวเดิมมาเป็นสิบปีแม่ก็คิดว่าอยากได้ครัวแบบที่ทันสมัยหน่อย จะได้คล่องตัวด้วย เค้าเตอร์พวกนี้พ่อเป็นคนออกแบบสั่งทำ บางส่วนท่านก็ลงมือเองด้วยซ้ำ พ่อฉันเก่งงานช่างมาก ร้านก็เลยดูเนียบ ตกแต่งแบบไทยแท้ทั้งในร้านและบริเวณระเบียง พ่อคุมงานเองเลยนะ ส่วนในครัวก็แอบทันสมัยนิดหนึ่ง เป็นอาณาจักรของแม่ก็ว่าได้ แม่อยู่ที่นี่ทั้งวัน พ่อก็อยากให้สะดวกสบาย ดูเค้าเตอร์ตรงกลางสิคะ หูหว่าไช่ย่อย ตู้ใส่ของมีชั้น มีตะแกรงแบ่งชนิดเครื่องครัวอย่างดีเลย”

หญิงสาวอธิบายแล้วๆ มือก็เปิดตู้ทอดภายใน เฝ้าฟ้ามยืมเมื่อเห็นเธอทำตัวเหมือนไกด์นำชมร้านของมารดาอย่างเพรียวคล่อง ความภาคภูมิใจฉายชัดในดวงตา อีกครู่หนึ่งจำก็เดินไปเปิดตู้เหนือศีรษะ ส่องจานชามหลากหลายรูปแบบวางเรียงเป็นระเบียบ

“คุณเลือกเอาตามสบายเลยคะ อยากใช้แบบไหนเราก็นำไปไว้ที่ครัวได้ถนัดเลยก็ดี จะได้ไม่ต้องเดินมาที่นั่นบ่อยๆ อันที่จริงถ้าไม่จำเป็นฉันก็ไม่อยากมานักหรอก โดยเฉพาะช่วงนี้ ฉัน...ยังทำใจไม่ค่อยได้” เสียงเธอแผ่วลง

“ไม่เอาনা เรื่องผ่านไปแล้ว อย่าเก็บมาทำร้ายตัวเอง ผมเชื่อว่า คุณพ่อคุณแม่ของคุณไม่อยากเห็นลูกสาวเศร้าสร้อยตลอดไปหรอกนะ เชื่อผมเถอะ” เขาปอบ มือใหญ่ทำท่าจะแตะลงบนบ่าเธอ แต่ก็ต้องชักกลับมา

“คงใช้เวลาอีกพักใหญ่ค่ะ มันกะทันหันมากสำหรับฉัน” น้ำเสียงท้ายประโยคสั้นเครือ

“เอละ เตียวผมจัดการเลือกจานชามเอง”

เฝ้าฟ้าตัดบทก่อนลองรื้อตู้เหนือศีรษะพบจานชามสวยๆ ซึ่งล้วนมีเอกลักษณ์ ทั้งถ้วยเบญจรงค์สีสันสดสวยลวดลายวิจิตร ทั้งถ้วยลายครามรูปทรงงดงาม ภาชนะบางชิ้นก็เป็นแบบสมัยใหม่ เก๋ไม่ซ้ำใคร เขาเลือกเพลีน

จนได้มาเกือบสิบใบ แล้วจึงหันไปเห็นลูกศิษย์สาวยืนเหม่อมองผ่านหน้าต่างห้องครัวไปยังคั้งน้ำ เท้าฟ้าตรงเข้าไปหา ยังไม่ทันถึงตัวดีเธอก็หันกลับมาถามพร้อมส่งยิ้มจางๆ

“เลือกเสร็จแล้วหรือคะ”

“ถ้าไม่เกรงใจจะเอาเยอะกว่านั้นอีก”

ชายหนุ่มซึ่งไปยังกองจานซามที่เลือกไว้ กำลังจะเล่าว่าเลือกอะไรมาบ้างเสียงดังลั่นก็ขัดจังหวะเสียก่อน

“กรี๊ดดด! ช่วยด้วย”

ไม่รู้จิ้งจกตัวน้อยโผล่มาจากไหน มันวิ่งฉิวผ่านหัวเรียวของหนูจำบนเคาน์เตอร์ หญิงสาวสะดุ้งมืออย่างแรงจนมันกระเด็นตกพื้น คราวนี้เธอก็ซวยเท่าที่ๆ กลัวมันไต่ขึ้นมาบนขา คงเพราะความตระหนกทำให้ไม่รู้ตัวเลยว่าเผลอไฟเข้าหาเท้าฟ้า กอดแขนเขาไว้แน่น

“กลัวอะไรกับจิ้งจกนะ คุณนี่” เขาทำเสียงดูจนเธอได้สติ รีบปล่อยแขนแข็งเกร็งให้เป็นอิสระ ก่อนผละออกจากร่างใหญ่ พร้อมรักษาระยะห่างไว้

เท้าฟ้าอดคิดเปรียบเทียบไม่ได้...คือนั่นเขาแปลกใจมากเมื่อดวงยิหวาซึ่งเบียดร่างเปลือยเปล่าของเธอเข้ากับร่างเขาถามขึ้นมาอย่างมีจริต

‘เท่าว่าหาวควรกลัวอะไรดี เป็นดาราต้องมีกลัวอะไรจัดๆ สักอย่างถึงจะดูน่าสนใจ ช่วยหาวคิดหน่อย พรุ่งนี้ตอนให้สัมภาษณ์ออกทีวีหาวจะได้อตอบเนียนๆ ไม่สะดุด’ คำถามนั้นทำเอาชายหนุ่มอึ้งไปพักหนึ่ง มือใหญ่ลูบไล่สะเก็ดปกกลมกลิ้งของเธอเล่นอย่างหลงใหล ก่อนบอก

‘ทำไมต้องโกหกคนดูด้วย อันที่จริงผมก็เคยสงสัยนะว่าทำไมพวกดาราสาวต้องกลัวนั่นกลัวนี่แปลกๆ นี่แสดงว่าที่กลัวจริงก็มี กลัวแบบเพกก็มีหรือเนี่ย’

เขาหัวเราะในลำคอ ณ ตอนนั้นแฟนสาวทำอะไรก็น่าเอ็นดูไปหมด ช่วงความรักกำลังผลิบาน มันทำให้คนตาบอดสนิทได้อย่างไม่น่าเชื่อ

‘เท่าไม่รู้อะไร การกลัวสิ่งที่ดูเง่าไร้เหตุผลบางครั้งก็ดูน่ารักนะ หวาเคยได้ยินบางคนกลัวแสงไฟ กลัวไก่ อะไรแบบนี้ น่ารักดีออก’

ลึกลๆ แล้วเท่าฟ้าไม่ค่อยเห็นด้วยเท่าไรนัก...น่ารักตรงไหนกับการกลัวจนผิดปกติ แถมพอรู้ว่าบางคนก็กลัวจริง บางคนอย่างดวงยิหาก็หลอก ถึงขั้นมาให้คนอื่นช่วยคิด ก็ยิ่งเริ่มรู้สึกว้าวไรสาระ แต่คืนนั้นเขายังอุตส่าห์แสวงไส่ใจ ช่วยเธอคิดจนได้ว่าควรกลัวมะละกอสุก

แต่สำหรับหนูจำในตอนนั้นคงไม่ใช่แล้ว สีหน้าและแววตาเธอไม่ได้กลัวแบบหลอกๆ เธอขำขำหายจริงๆ กับเหตุการณ์เมื่อครู่ และกำลังอธิบายเหตุผล ปากคอดลิ้น

“มันเป็นสัตว์ที่ฉันทั้งเกลียดทั้งขยี้แหยง คุณไม่เข้าใจหรอก” เธอทำคอเย็น สองมือสับตัวรัวๆ ราวกับจิ้งจกเจ้าปัญหาขี้เกะขวย

เท่าฟ้าหัวเราะเบาๆ ด้วยความเอ็นดู

“คุณบอกมาสิว่าจิ้งจกน่ากลัวตรงไหน ตัวก็เล็กนิดเดียว กัดก็ไม่กัดด้วย” ไม่รู้ทำไมเขาถึงสนุกกับการต่อคำกับหญิงสาวคนนี้

“แต่มันสลัดหางได้” หนูจำเอียงลิ้น “ตอนเด็กๆ มันเคยไต่มือฉันแบบตะกี้ี้แหละ แล้วพอฉันสับมือแรงๆ มันก็ตกแอ็กลงบนพื้น หางขาดอีกต่างหาก แถมหางที่ทิ้งไว้ให้ดูต่างหน้ายังดิ้นกระเด๋ๆ ด้วยนะ ในขณะที่ตัวมันแผ่นหนีไปไหนแล้วก็ไม่รู้ คุณไม่เข้าใจหรอกว่าท่อนหางผีสิงนั้นน่าเกลียดน่ากลัวขนาดไหน อี้”

หนูจำพยายามที่สุดที่จะชี้แจงให้ชายหนุ่มเข้าใจว่าเธอไม่ได้กลัวแบบไรสาระ เธอเล่าถึงอดีตซึ่งเป็นเหตุให้กลัวจิ้งจกจนขึ้นสมองด้วยน้ำเสียงจริงจังจนจบ ยังรู้สึกเสียหน้าไม่น้อยที่ทำตัวเป็นคนขี้กลัวต่อหน้าครูหนุ่ม ทั้งที่ตั้งใจไว้ว่าต้องให้เขาเห็นเฉพาะด้านที่เธอเก่งกล้า กากัน แต่เพราะจิ้งจกเจ้ากรรมตัวนั้นแท้ๆ ที่ทำพิษ เธอจึงเผลอแสดงความกลัวสุดชีวิต แถมยังเข้าไปเกาะต้นแขนเขาไว้เฉยเลย ช่วยไม่ได้นี่นา คนมันลืมหูลืมตา ถึงตอนนั้นเธอ

ก็ยังเห็นภาพติดตาส้มยี้เด็กอย่างแจ่มชัดเหลือเชื่อ ขนแขนที่ตั้งชันยังไม่มีที่ท่าจะลู่ลงง่าย ๆ

เท่าฟ้าขยับมายืนเผชิญหน้าในระยะประชิด แวดตาเขาปะปนระหว่างความขบขันกับความเอ็นดู ซึ่งดูเหมือนอย่างหลังจะมากกว่าจนหญิงสาวเริ่มใจสั่น แล้วจู่ๆ เขาก็คว่ำร่างบอบบางของเธอเข้าสู่อ้อมกอด แขนแข็งแรงที่โอบกระชับรอบเอวนั้นราวกับปรกการช่วยสร้างความปลอดภัย มีอีกข้างหนึ่งลูบศีรษะอย่างนุ่มนวลเหมือนจะบอกว่าเขาเข้าใจว่าเธอขวัญเสียขนาดไหน ความอบอุ่นอ่อนโยนนั่นทำเอาหญิงสาวไม่คิดผลักไส แต่กลับปล่อยไหลคิดว่าเป็นอ้อมกอดของพ่อถนอม...อ้อมกอดที่เธอเฝ้ามายาตลอดตั้งแต่ท่านจากไป

“ทำอะไรกันนะ นั่นแกกอดน้องฉันหรือไอ้เท่า” เสียงทวาดลั่นขึ้น ร่วงสูงใหญ่ของชัยพฤกษ์ตรงปรีเข้าไปหาเท่าฟ้า ผลักไหล่อีกฝ่ายจนเซ

“อย่านะพี่พฤกษ์ คุณเท่าฟ้าไม่ได้จะทำอะไรจำสั๊กหน่อย เราแค่... มาเอาจานชามนะ” หนูจำพยายามไม่พูดคำว่า ‘กอด’ ออกมา ทั้งที่สิ่งนั้นเกิดขึ้นจริง เธอยอมให้เขากอดได้อย่างไร ช่างน่าอายนัก

“มาเอาของแล้วทำไมจะต้องไปเกาะแขนมัน แถมยังยอมให้มันกอดด้วย”

“เปล่านะ ไม่มีอะไรขนาดนั้นหรอก พี่คิดไปเองทั้งนั้น จำแค่กลัวจึงจกก็เลยปล่อยไปเกาะแขนตัวเอง แล้วเขาก็ไม่ได้ตั้งใจกอดจริงจังๆ จะไม่เอาละ พี่พฤกษ์กลับไปบ้านก่อนเถอะ เดี่ยวลักพักจำจะขึ้นเรือนไปกินข้าวด้วย จำทำแกงเผ็ดเบียดด้วยนะวันนี้” หญิงสาวเบี่ยงเบนประเด็นพร้อมปะเลาะพี่ชาย รังแซนตึงตัวเขาให้ห่างจากเท่าฟ้าที่ดูจะงงๆ กับการหวงน้องสาวจนเกินเหตุของชัยพฤกษ์

“อย่าให้พี่รู้นะ ว่าเกรียนไปเข้าข้างมัน แก่ตัวให้มัน แล้วก็จำไว้ด้วยว่าประวัติศาสตร์ต้องไม่ซ้ำรอย คราวนี้แกอาจเป็นฝ่ายเจ็บก็ได้ และพี่จะไม่ยอมให้มันเป็นอย่างงั้น” พุดจบชัยพฤกษ์ก็เดินกระแทกเท้าจากไป

คำพูดแฝงความห่วงใยนั้นทำให้หนูจำเข้าใจพี่ชายมากขึ้น และเริ่มเข้าใจยายสั่มจิต ซึ่งเมื่อนูญตให้เธอเรียนทำอาหารกับเท่าฟ้า แต่ก็ยังหวาดระแวง คอยกันทำไว้เสมอ นั่นเพราะทุกคนในเรือนดอกรัก ‘กลัว’ ในสิ่งที่จะตามมา หากเธอและเท่าฟ้าเกิดรักชอบกัน...เรื่องที่ยายสั่มจิตเคยเล่าให้ฟังนั้นหญิงสาวยังจดจำได้ดี

‘แกคงเคยได้ยินมาบ้างแล้วแหละ แต่วันนี้ยายต้องขออย่า ก่อนจะเริ่มเรียนทำอาหารกับเท่าฟ้า’

น้ำเสียงผู้เป็นยายดูจริงจังอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน สองยายหลานอยู่ตามลำพังในศาลาท่าน้ำ มีสายลมเอื่อยๆ พัดผ่านพอให้คลายร้อน

‘ยายเสี่ยงมากที่เป็นฝ่ายไปขอร้องให้เขามาสอนแก แต่ยายหมดหนทางแล้ว ตัวเองก็ดันทำอาหารไม่เป็น น่าเจ็บใจนัก ตาสายที่ทำกับข้าวเก่งก็มาด่วนจากไปเป็นเยี่สิบปีแล้ว พุดถึงตาขึ้นมา ยายก็อยากเล่าให้แกฟังไว้บ้างนะ เรื่องวุ่นๆ สมัยนั้นนะ’ ยายสั่มจิตสุดท้ายใจเหมือนตัดสินใจแล้วว่ารายละเอียดทั้งหมดควรถูกถ่ายทอดให้เธอรับรู้เสียที

‘พ่อของยายชอบเล่นการพนัน มีเงินเท่าไรก็เล่นจนหมดตัว ในที่สุดก็ไปยืมเงินพ่อตาสายมาก่อนใหญ่ กะว่าจะเอาไปแก้มือ แต่ก็หมดไปอีก เรือนดอกรักเกือบจะตกไปเป็นของเจ้าหนี้ แม่ของยายเสียใจมาก ท่านรักเรือนหลังนี้ ชื่อเรือนท่านก็ตั้งเอง ยายเห็นแม่ร้องไห้ทุกวันก็สงสาร ในที่สุดตัดสินใจบอกแม่ว่าถ้าจำเป็น ยายยอมแต่งงานกับตาสายโดยมีข้อแม้ต้องไม่ยัดเรือนดอกรัก เพื่อให้เราได้อยู่กันในเรือนนี้ต่อไป แต่งงานแล้วก็จะขออยู่ในเรือนดอกรักกับพ่อแม่ ทั้งที่ตอนนั้นยายรักอยู่กับปู่ทองของเท่าฟ้า แต่จำต้องแต่งงานล้างหนี้ แกคงนึกออกนะว่าปู่ทองเขาจะเสียใจแค่ไหน แถมแต่งงานเสร็จยายก็ยังอยู่เรือนติดกันเหมือนเดิม ปู่ทองอกหักเสียใจจนแทบบ้า หนีไปอยู่กรุงเทพฯ พักใหญ่ กินเหล้าล่ำมะเลเหมาจนพ่อแม่เขาต้องเอาตัวกลับมา แล้วบังคับให้แต่งงานกับสาวสวยกิริยาเรียบร้อย แถมทำกับข้าวเก่งเพราะเติบโตมาในวัง ก็คือย่าน้อมของเท่าฟ้าไงล่ะ’

‘ก็เลยต่างคนต่างมีชีวิตของตัวเองไป ทั้งที่ใจยังรักกัน’ หนูจำสรุป
 ‘ใช่ ยายยอมรับว่าแรกๆ ทำใจไม่ได้เลย แต่ความดีของตาสายก็
 ชนะใจยายมาเรื่อยๆ ที่สุดก็ยอมรับความจริงกันไป แต่ที่นี้เรื่องมันไม่จบ
 เพราะเกิดเรื่องที่รุ่นหลานอีก ก็เจ้าพฤษกับหนูนับดาว อย่างที่เก๋รู้นั้นแหละ
 คู่กันก็ฝ่ายโน้นอีกแล้วที่อกหัก ถูกทำร้ายจิตใจ พอเป็นแบบนี้ยายชักกระแวง
 ว่าหากมีคู่ที่สาม คราวนี้ฝ่ายเราชะละมั่งที่ต้องอกหักบ้าง และยายไม่ยอม
 ให้แกต้องเจ็บปวดนะหนูจำ ยายถึงได้เอาเกมมานั่งคุยให้รู้เรื่องก่อนที่จะ
 เรียนทำอาหารกับเท่าฟ้า แกต้องระวังตัวที่สุดรู้มั๊ย’

‘โอ้ ยายก็ เห็นจำเป็นคนไวไฟไปได้ ไม่มีอะไรเกิดขึ้นหรอกค่ะ แต่
 มาสอนทำอาหาร เดี่ยวพอจำทำเป็นก็จบแล้ว จำสัญญาจะเรียนรู้อะไรเร็วๆ
 เพื่อจะได้ไม่ต้องเจอกันนานนะคะยาย อย่าห่วงไปเลย’ เธอให้คำมั่น ชุกหน้า
 ลงกับอกยายอย่างที่ชอบทำมาตั้งแต่เด็ก

‘ได้ยินแกรับปากแบบนี้ก็ค่อยสบายใจหน่อย ยายได้ข่าวมาว่าทางโน้น
 ก็หล่อเหลาใช้อยู่ เท่าฟ้าจากที่นี้เป็นสิบปี เรียนมัธยมที่กรุงเทพฯ จนจบ
 บริญญาตรี แล้วยังไปต่อโทเมืองนอกอีก ระยะเวลาเลยแทบไม่เคยเห็นหน้า
 แต่ยายได้ข่าวมาว่ายิ่งโตยิ่งหล่อละ อีพวกคนใช้มันแอบเห็นแล้วมาเล่าให้ฟัง’

‘จำไม่ชอบใครตรงที่เขาหล่อหรือจะยาย จำได้แล้ว มีความคิดและ
 ก็เข้าใจอะไรพอสมควร ยายอย่าห่วงไปเลยนะค่ะ’ หญิงสาวเงยหน้าขึ้น
 สบตาผู้เป็นยายอย่างมุ่งมั่น

‘ค่อยยังชั่วหน่อย แบบนี้ก็เริ่มเรียนกันได้เลยสินะ เท่าฟ้าดูจะตั้งใจมาก
 พอยายขอรับรองไป เขาก็เริ่มดำเนินการเลย วางแผนหมดว่าจะสอนอะไรบ้าง
 เห็นว่าจะฝากรายการที่ต้องซื้อแต่ละวันมากับนังเหี้ยม ยายจะจัดการ
 ให้เด็กๆ มันไปซื้อส่วนผสมเครื่องปรุงตามสิ่งที่ตลาด เตรียมไว้ให้ทุกเช้า
 แกก็แค่เรียนรู้วิธีการปรุง แกต้องทำให้ได้นะหนูจำ เพื่อร้านตำรับไทยของ
 แม่แก’

แค่พูดถึงแม่ น้ำตาของยายสั่นจี้ดก็คลอ หนูจำกอดเอาผู้เป็นยาย

ไวแน่นอน

‘จำสัญญาจะทำให้ดีที่สุด เพื่อร้านของแม่ เพื่อยายด้วยนะจ๊ะ’

และเธอก็ทำตามสัญญาที่ให้ไว้กับยายอย่างเคร่งครัด เพียงสองวันแรก หนูจ๋า ก็ได้รับวิทยายุทธ์มากมายจากเทพ้า... มากจนเธอทิ้งเลยทีเดียว

“นี่คุณจะยืนเหม่ออีกนานมั๊ยหนูจ๋า ผมบอกว่าไปกันได้แล้ว ถ้วยชามนี้หนักจะแย่ กลับกันเถอะ” เสียงครูหนุ่มดังลั่นดังหนูจ๋ามาสู่ปัจจุบัน ในมือเขามีตะกร้าหวายซึ่งเต็มไปด้วยจานชามใบสวย

“ไปค่ะ ปานนี้ยายส้มจี๊ดชะเง้อรอแล้วละ”

หญิงสาวลือกประตูร้านไวอย่างดีแล้วเดินนำมุ่งตรงสู่เรือนดอกกรัก พยายามไม่หันไปมองร่างสูงสง่าที่หิวตะกร้าเดินตามมา ถ้าอยากให้อายส้มจี๊ดสบายใจเธอต้องไม่สนใจรูปลักษณ์ของเขา ทั้งใบหน้าคมสันและรูปร่างอันแข็งแกร่งสมชายชาติตรี ต้องอยู่ห่างๆ เข้าไว้ ไม่อยากโดนกระแสน้ำบางอย่างดึงดูดเหมือนเมื่อสักครู่ แรงประหลาดนั้นมหาศาลเหลือเชื่อ ช่างน่ากลัวจริงๆ แต่แล้วชายหนุ่มก็ทำสิ่งที่น่ากลัวกว่าด้วยการตะโกนตามหลังเธอ เสียงทุ้มนั้นดังชัดเจน

“ที่คุณบอกพี่พฤษ์ไปว่าผมไม่ได้ตั้งใจออกคุณนะ อันที่จริงผมอยากบอกคุณว่า...” หญิงสาวแทบกลืนหายใจรอคำพูดต่อไปของเธอ

“ผมตั้งใจนะ”